

Πρόλογος

Στρεψιάδης

ἰοὺ ἰού.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον·
ἀπέραντον. οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται;
 και μὴν πάλαι γ' ἀλεκτρυόνος ἤκουσ' ἐγώ.
 οἱ δ' οἰκέται ρέγκουσιν. ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ. 5
 ἀπόλοιο δῆτ', ὦ Πόλεμε, πολλῶν οὔνεκα,
 ὅτ' οὐδὲ *κολάσ'* ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.
 ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστὸς οὕτοσι νεανίας
 ἐγείρεται τῆς νυκτός, ἀλλὰ πέρδεται
 ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. 10
 ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ρέγκωμεν ἐγκεκαλλυμένοι.
 ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὔδειν δακνόμενος
 ὑπὸ τῆς δαπάνης και τῆς φάτνης και τῶν χρεῶν
 διὰ τουτονὶ τὸν υἷον. ὁ δὲ κόμην ἔχων
 ἰπάζεται τε και ξυνωρικεῦεται 15
 ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους. ἐγὼ δὲ ἀπόλλυμαι
 ὀρῶν ἄγουσαν τὴν Σελήνην εἰκάδας·
 οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν.

ἄπτε, παῖ, λύχνον
 κᾶκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵνα ἀναγνῶ λαβῶν
 ὀπόσοις ὀφείλω και λογίσωμαι τοὺς τόκους. 20
 φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασία.
 τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασία; τί ἐχρησάμην;
 [συνῆχ']

ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἴμοι τάλας,
 εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.

Φειδιππίδης

Φίλων, ἀδικεῖς· ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον. 25

Στρεψιάδης

τοῦτ' ἐστὶ *τουτὶ* τὸ κακὸν ὃ μ' ἀπολώλεκεν·
ὀνειροπολεῖ γὰρ και καθεύδων ἰππικήν.

Φειδιππίδης

πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια;

Στρεψιάδης

ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.
 ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν; 30
 τρεῖς μναῖ διφρίσκου και τροχοῖν Ἀμυνία.

Φειδιππίδης

	ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε	
Στρεψιάδης	ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν, ὄτε καὶ δίκας ὄφληκα χᾶτεροι τόκου ἐνεχυράσεσθαί φασιν.	
Φειδιππίδης	έτεόν, ὦ πάτερ,	35
Στρεψιάδης	τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὄλην	
Φειδιππίδης	δάκνει μέ τις δήμαρχος ἐκ τῶν στρωμάτων.	
Στρεψιάδης	ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τί με.	
	σὺ δ' οὖν κάθευδε. τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν <i>τρέψεται</i> .	40
	φεῦ. εἴθ' ὄφελ' ἢ προμνήστρι' ἀπόλεσθαι κακῶς ἦτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα. ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἠδιστος βίος, εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἴκῃ κείμενος, βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις καὶ στεμφύλοις.	45
	ἔπειτ' ἔγῃμα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὢν, ἐξ ἄστεως, σεμνήν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην. ταύτην ὄτ' ἐγάμουν, συγκατεκλινόμην ἐγὼ ὄζων τρυγός, τρασιᾶς, ἐρίων, περιουσίας,	50
	ἢ δ' αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων, δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος Γενετυλλίδος. οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα, ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοιμάτιον δεικνὺς τοδὶ πρόφασιν ἔφασκον· ὦ γύναι, λίαν σπαθᾶς.	55
[Οἰκέτης]	ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.	
Στρεψιάδης	οἴμοι. τί γάρ μοι τὸν πότην ἤπτες λύχνον; δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάης.	
[Οἰκέτης]	διὰ τί δῆτα κλαύσομαι;	
Στρεψιάδης	ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων. μετὰ ταῦθ', ὅπως νῶν ἐγένεθ' υἱὸς οὐτοσί, ἐμοὶ τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τὰγαθῇ, περὶ τοῦνόματος δὴ 'ντεῦθεν ἐλοιδορούμεθα. ἢ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοῦνομα,	60

	Ξάνθιππον ἢ Χαίριππον ἢ Καλλιππίδην, ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου ᾿τιθέμην Φειδωνίδην. τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ κοινῇ ζυνέβημεν κάθήμεθα Φειδιππίδην. τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο· « ὅταν σὺ μέγας ὦν ἄρμ' ἐλαύνης πρὸς πόλιν, ὥσπερ Μεγακλέης, ζυστίδ' ἔχων ». ἐγὼ δ' ἔφην· « ὅταν μὲν οὖν τὰς αἴγας ἐκ τοῦ φελλέως, ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος ». ἀλλ' οὐκ ἐπέιθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγους, ἀλλ' ἵπερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων. νῦν οὖν ὄλην τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ μίαν <i>ἠῦρον</i> ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ, ἦν, ἦν ἀναπέισω τουτονί, σωθήσομαι. ἀλλ' ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι. πῶς δῆτ' ἂν ἦδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραμι; πῶς; Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον.	65
Φειδιππίδης	τί, ὦ πάτερ;	80
Στρεψιάδης	<τι> κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.	
Φειδιππίδης	ιδού· τί ἐστίν;	
Στρεψιάδης	εἰπέ μοι, φιλεῖς ἐμέ;	
Φειδιππίδης	νῆ τὸν Ποσειδῶ τουτονί τὸν ἵππιον.	
Στρεψιάδης	μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν ἵππιον· οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἰτιός μοι τῶν κακῶν. ἀλλ' εἵπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, ὦ παῖ, <i>πιθοῦ</i> .	85
Φειδιππίδης	τί οὖν <i>πίθωμαι</i> δῆτά σοι;	
Στρεψιάδης	ἔκτρεψον ὡς τάχιστα <i>τοὺς</i> σαντοῦ <i>τρόπους</i> καὶ μάνθαν' ἐλθὼν ἂν ἐγὼ παραινέσω.	
Φειδιππίδης	λέγε δή, τί κελεύεις;	
Στρεψιάδης	καί τι πείσει;	
Φειδιππίδης	πείσομαι,	90

	νή τὸν Διόνυσον.	
Στρεψιάδης		
	δεῦρό νυν ἀπόβλεπε. ὄρᾳς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τοικίδιον;	
Φειδιππίδης		
	ὄρῳ. τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεόν, ὦ πάτερ;	
Στρεψιάδης		
	ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον. ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες οἱ τὸν οὐρανὸν λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς, κᾶστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δ' ἀνθρακες. οὗτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἦν τις διδῶ, λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κᾶδικα.	95
Φειδιππίδης		
	εἰσὶν δὲ τίνες;	
Στρεψιάδης		
	οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοῦνομα. μεριμνο-φροντισταὶ καλοὶ κἀγαθοί.	100
Φειδιππίδης		
	αἰβοῖ· πονηροί γ', οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις, ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.	
Στρεψιάδης		
	ἦ ἦ, σιώπα. μηδὲν εἶπης νήπιον. ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρώων... ἀλφίτων, τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἵππικὴν.	105
Φειδιππίδης		
	οὐκ ἄν, μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γέ μοι τοὺς «φασιανούς» οὓς τρέφει Λεωγόρας.	
Στρεψιάδης		
	ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ὦ φίλτατ' ἀνθρώπων, ἐμοὶ ἐλθῶν διδάσκου.	110
Φειδιππίδης		
	καὶ τί σοι μαθήσομαι;	
Στρεψιάδης		
	εἶναι παρ' αὐτοῖς φασὶν ἄμφω τὸ λόγῳ, τὸν κρείττον', ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα. τούτοιον τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν, τὸν ἥττονα, νικᾶν λέγοντά, φασι, τὰδικώτερα. ἦν οὖν μάθης μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον, ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.	115

Φειδιππίδης	οὐκ ἂν πιθοίμην· οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν τοὺς ἰππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένους.	120
Στρεψιάδης	οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δήμητρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει οὔτ' αὐτὸς οὔθ' ὁ ζύγιος οὔθ' ὁ σαμφόρας, ἀλλ' ἐξελῶ σ' εἰς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.	
Φειδιππίδης	ἀλλ' οὐ περιόψεται μ' ὁ θεῖος Μεγακλῆς ἄνιππον. ἀλλ' εἴσειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ.	125
Στρεψιάδης	ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσῶν γε κείσομαι, ἀλλ' εὐζάμενος τοῖσιν θεοῖς διδάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. πῶς οὖν γέρων ὦν κάπιλήσμων καὶ βραδὺς λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους μαθήσομαι; ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.	130
[Θυρωρός]	βάλλ' εἰς κόρακας. τίς ἐσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν;	
Στρεψιάδης	Φεΐδωνος υἱός, Στρεψιάδης Κικυννόθεν.	
Θυρωρός	ἀμαθῆς γε νῆ Δί', ὅστις οὔτωσὶ σφόδρα ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξηυρημένην.	135
Στρεψιάδης	σύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν. ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοῦξημβλωμένον.	
Θυρωρός	ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν.	140
Στρεψιάδης	λέγε νυν ἐμοὶ θαρρῶν· ἐγὼ γὰρ οὔτοσὶ ἦκω μαθητῆς εἰς τὸ φροντιστήριον.	
Θυρωρός	λέξω, νομίσαι δὲ ταῦτα χρὴ μυστήρια. ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης ψύλλαν ὀπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας. δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφήλατο.	145
Στρεψιάδης	πῶς δῆτα διεμέτρησε;	

Θυρωρός	δεξιότατα. κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὸ πόδε, <i>κᾶτα ψυχείσῃ</i> περιέφυσαν Περσικαί. ταύτας ὑπολύσας ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.	150
Στρεψιάδης	ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.	
Θυρωρός	τί δῆτ' ἄν, ἕτερον εἰ πύθιοιο Σωκράτους φρόντισμα;	
Στεψιάδης	ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.	155
Θυρωρός	ἀνήρετ' αὐτὸν † <i>Χαιρεφῶν</i> † ὁ Σφήτιος ὀπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν ἢ κατὰ τοῦρροπύγιον.	
Στρεψιάδης	τί δῆτ' ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;	
Θυρωρός	ἔφασκεν εἶναι τοῦντερον τῆς ἐμπίδος στενόν, <i>διὰ λεπτοῦ</i> δ' ὄντος αὐτοῦ τὴν πνοὴν βία βαδίζειν εὐθὺ τοῦρροπυγίου. ἔπειτα κοῖλον πρὸς <i>στενῶ</i> προσκείμενον τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.	160
Στρεψιάδης	σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων. ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος. ἢ ῥαδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην ὅστις δίοιδε τοῦντερον τῆς ἐμπίδος.	165
Θυρωρός	πρώην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφηρέθη ὑπ' ἀσκαλαβώτου.	
Στρεψιάδης	τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι.	170
Θυρωρός	ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς Σελήνης τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς περιφοράς, εἶτ' ἄνω κεχηνότος ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.	
Στρεψιάδης	[αἰβοιβοῖ]	
Θυρωρός	ἦσθην γαλεώτη καταχέσαντι Σωκράτους.	

	ἐχθὲς δὲ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἐσπέρας.	175
Στρεψιάδης		
Θυρωρός	εἶεν. τί οὖν πρὸς τάλφιτ' ἐπαλαμήσατο;	
	κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτήν τέφραν, κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβὼν <..... διαβήτου.....> ἐκ τῆς παλαιστρας θοιμάτιον ὑφείλετο.	
Στρεψιάδης		
	τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν; ἄνοιγ', ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ Φροντιστήριον καὶ δεῖξον ὡς τάχιστα μοι τὸν Σωκράτη. μαθητιῶ γάρ. ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν. ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;	180
Θυρωρός		
	τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκένας;	185
Στρεψιάδης		
	τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς. ἀτὰρ τί ποτ' εἰς τὴν γῆν βλέπουσιν οὗτοί;	
Θυρωρός		
	ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς.	
Στρεψιάδης		
	βολβοὺς ἄρα ζητοῦσι. μὴ νυν τοῦτο γ' ἔτι φροντίζετε· ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἴν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί. τί γὰρ οἶδε δρωσιν οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες;	190
Θυρωρός		
	οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπο τὸν Τάρταρον.	
Στρεψιάδης		
	τί δῆθ' ὁ προκτὸς ἐς τὴν οὐρανὸν βλέπει;	
Θυρωρός		
	αὐτὸς καθ' αὐτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται. ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ 'κεῖνος ὑμῖν ἐπιτύχη.	195
Στρεψιάδης		
	μήπω γε μήπω γ', ἀλλ' ἐπιμεινάντων, ἵνα αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.	
Θυρωρός		
	ἀλλ' οὐχ οἶόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.	
Στρεψιάδης		
	πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τὰδ' ἐστίν; εἰπέ μοι.	200
Θυρωρός		
	ἀστρονομία μὲν αὐτή.	

Στρεψιάδης			
		τουτί δὲ τί;	
Θυρωρός			
		γεωμετρία.	
Στρεψιάδης			
		τουτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον;	
Θυρωρός			
		γῆν ἀναμετρεῖσθαι.	
Στρεψιάδης			
		πότερα τὴν κληρουχικήν;	
Θυρωρός			
		οὐκ, ἀλλὰ τὴν σύμπασαν.	
Στρεψιάδης			
		ἄστεϊον λέγεις.	
		τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον.	205
		αὕτη δέ σοι;	
Θυρωρός			
		γῆς περίοδος πάσης. ὄρα;	
		αἶδε μὲν Ἀθῆναι.	
Στρεψιάδης			
		τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι,	
		ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὄρῳ καθημένους.	
Θυρωρός			
		ὡς τουτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.	
Στρεψιάδης			
		καὶ ποῦ Κικωννῆς εἰσίν, οὐμοὶ δημόται;	210
Θυρωρός			
		ἐνταῦθ' ἔνεισιν. ἢ δὲ γ' Εὐβοί', ὡς ὄρα,	
		ἠδὲ παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ.	
Στρεψιάδης			
		οἶδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.	
		ἀλλ' ἢ Λακεδαίμων ποῦ 'σθ';	
Θυρωρός			
		ὅπου 'στίν; αὐτή.	
		ὡς ἐγγυὲς ἡμῶν. τουτο πάνυ φροντίζετε,	215
		ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόρρω πάνυ.	
Θυρωρός			
		ἀλλ' οὐχ οἷόν τε.	
Στρεψιάδης			
		νῆ Δί', οἰμώξεσθ' ἄρα.	
		φέρε τίς γὰρ οὔτος οὐπι τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;	
Θυρωρός			
		αὐτός.	

Στρεψιάδης	τίς αὐτός;	
Θυρωρός	Σωκράτης.	
Στρεψιάδης	<i>ὦ Σώκρατες.</i>	
Θυρωρός	ἴθ' οὗτος ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα.	220
Στρεψιάδης	αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον· οὐ γάρ μοι σχολή.	
Σωκρατής	[<i>ὦ Σώκρατες</i>]	
Στρεψιάδης	ὦ Σωκρατίδιον.	
Σωκράτης	τί με καλεῖς, ὦ ῥήμερε;	
Στρεψιάδης	πρῶτον μὲν ὅτι δρᾷς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.	
Σωκράτης	ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν Ἥλιον.	225
Στρεψιάδης	ἔπειτ' ἀπὸ <i>ταρροῦ</i> τοὺς θεοὺς <i>ὑπερφρονεῖς</i> , ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ;	
Σωκράτης	οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐξηῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα λεπτὴν καταμείζας εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα. εἰ δ' ὦν χαμαὶ τᾶνω κάτωθεν ἐσκόπουν, οὐκ ἄν ποθ' ἠῦρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βία ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος. πάσχει δὲ <i>ταῦτό τοῦτο</i> καὶ τὰ κάρδαμα.	230
Στρεψιάδης	[<i>τί φῆς;</i>]	235
Σωκράτης	ἢ φροντὶς ἔλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα; ἴθι νυν κατάβηθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμέ, ἵνα με <i>διδάξης</i> ὧν περ ἕνεκ' ἐλήλυθα.	
Στρεψιάδης	ἦλθες δὲ κατὰ τί;	
Σωκράτης	βουλόμενος μαθεῖν λέγειν· ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε δυσκολωτάτων ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.	240
Σωκράτης	πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;	

Στεψιάδης	νόσος μ' επέτριψεν ἰπικὴ, δεινὴ φαγεῖν, ἀλλὰ με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιιν, τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ' ὄντιν' ἂν πράττη μ', ὁμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεοὺς.	245
Σωκράτης	ποίους θεοὺς ὁμεῖ σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι.	
Στρεψιάδης		
[Σωκράτης]	τῷ γὰρ ὄμνυτ'; [ἦ]	
	σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ. βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς;	250
Στρεψιάδης		
Σωκράτης	νὴ Δί', εἴπερ ἔστι γε.	
	καὶ συγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν εἰς λόγους, ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν;	
Στρεψιάδης		
Σωκράτης	μάλιστα γε.	
	κάθιζε τοῖνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.	
Στρεψιάδης		
Σωκράτης	ἰδοῦ, κάθημαι.	
	τουτονὶ τοῖνυν λαβὲ τὸν στέφανον.	255
Στρεψιάδης		
	ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες. ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.	
Σωκράτης		
	οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοὺς τελουμένους ἡμεῖς ποιοῦμεν.	
Στρεψιάδης		
Σωκράτης	εἶτα δὴ τί κερδανῶ;	
	λέγειν γενήσει τριῖμμα, κρόταλον, παιπάλῃ. ἀλλ' ἔχ' ἀτρεμί.	260
Στρεψιάδης		
	μὰ τὸν Δί' οὐ ψεύσει γέ με καταπαττόμενος γὰρ παιπάλῃ γενήσομαι;	
Σωκράτης		

εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτεν καὶ τῆς εὐχῆς ἐπακούειν.
 ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀήρ, ὅς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,
 λαμπρός τ' Αἰθήρ, σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βροντησικέραυνοι, 265
 ἄρθητε, φάνητ', ὦ δέσποιναί, τῷ φροντιστῇ μετέωροι.

Στρεψιάδης

μήπω, μήπω γε, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ.
 τὸ δὲ μηδὲ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα.

Σωκράτης

ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν·
 εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε, 270
 εἴτ' Ὀκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἴστατε Νύμφαις,
 εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτεσθε πρόχοισιν,
 ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχειτ' ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος·
 ὑπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν καὶ τοῖς ἱεροῖσι *χαρεῖσαι*.

ᾠδή

Χορός

ἀέναοι Νεφέλαι, 275
 ἀρθῶμεν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν ἱεράγητον· 276/7
 πατρὸς ἀπ' Ὀκεανοῦ βαρυαχέος
 ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἐπι
 δενδροκόμους, ἵνα 280
 τηλεφανεῖς σκοπιάς ἀφορώμεθα
 καρπούς τ' ἀρδομένην ἱερὰν χθόνα
 καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα
 καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον·
 ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται 285/6
 μαρμαρέαις ἐν αὐγαῖς.
 ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον
 ἀθανάτας ιδέας ἐπιδώμεθα
 τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν. 290

Σωκράτης

ὦ μέγα σεμναὶ Νεφέλαι, φανερῶς ἠκούσατέ μου καλέσαντος.
 ἦσθου φωνῆς, ἅμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης, *θεοσέπτου*;

Στρεψιάδης

καὶ σέβομαι γ', ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν
 πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς *τετρεμαίνω* καὶ πεφόβημαι.
 κεῖ θέμις ἐστίν, νυνὶ γ' ἤδη, καὶ μὴ θέμις ἐστί, *χεσεῖο*. 295

Σωκράτης

οὐ μὴ *σκώψει* μηδὲ *ποιήσεις* ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι,
 ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γὰρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς.

ᾠδή

Χορός

παρθένοι ὄμβροφόροι,
ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εὐάνδρον γὰν 299/300
Κέκροπος ὀψόμενοι πολυήρατον·
οὐ̄ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἵνα
μυστοδόκος δόμος
ἐν τελεταῖς ἀγίαις ἀναδείκνυται·
οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα, 305
ναοὶ θ' ὑπερεφεῖς καὶ ἀγάλματα,
καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται
εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι θαλίαι τε 308/9
παντοδαπαῖς ἐν ᾧραις, 310
ἦρί τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις
εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα
καὶ μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

Στρεψιάδης

πρὸς τοῦ Διός, ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἶσ', ᾧ Σώκρατες, αὐταὶ
αἰ φθεγζάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν ἠρῶναί τινές εἰσιν; 315

Σωκράτης

ἦκιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι, μεγάλαί θεαὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς,
αἶπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσιν
καὶ τερατείαν καὶ περίλεξιν καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν.

Στρεψιάδης

ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἢ ψυχὴ μου πεπότηται
καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν 320
καὶ γνωμίδιῳ γνώμην νύξασ' ἐτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι·
ὥστ' εἴ πως ἐστίν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερῶς ἐπιθυμῶ.

Σωκράτης

βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γὰρ ὀρῶ κατιούσας
ἡσυχῇ αὐτάς.

Στρεψιάδης

φέρε ποῦ; δεῖξον.

Σωκράτης

χωροῦσ' αὐταὶ πάνυ πολλαὶ
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων, αὐταὶ πλάγαι.

Στρεψιάδης

τί τὸ χρῆμα; 325
ὥς οὐ καθορῶ.

Σωκράτης

παρὰ τὴν εἴσοδον.

Στρεψιάδης

ἤδη νυνὶ μόλις οὕτως.

Σωκράτης

νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾶς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾶς κολοκύνταις.

Στρεψιάδης

νῆ Δί' ἔγωγ'. ὧ πολυτίμητοι· πάντα γὰρ ἤδη κατέχουσιν.

Σωκράτης

ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ἤδησθ' οὐδ' ἐνόμιζες;

Στρεψιάδης

μὰ Δί', ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτάς ἠγούμην καὶ καπνὸν εἶναι. 330

Σωκράτης

οὐ γὰρ μὰ Δί' οἶσθ' ὅτι πλείστους αὐταὶ βόσκουσι σοφιστάς,
Θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκομήτας·
κυκλίων τε χορῶν ἄσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωροφένακας,
οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας μουσοποιοῦσιν.

[**Σωκράτης**]

ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν «ὕγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταιγλᾶν δαΐιον ὀρμάν», 335
«πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ», «πρημαινούσας τε θυέλλας»,
εἶτ' «ἀερίας διεράς», «γαμψοὺς οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς»,
«ὄμβρους θ' ὑδάτων δροσερᾶν νεφελᾶν». εἶτ' ἀντ' αὐτῶν κατέπινον
«κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν ἀγαθᾶν», «κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν».

[**Στρεψιάδης**]

διὰ μέντοι τάσδ';

Σωκράτης

οὐχὶ δικαίως;

Στρεψιάδης

λέξον δὴ μοι, τί παθοῦσαι, 340
εἶπερ νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἶξασι γυναιξίν;
οὐ γὰρ ἐκεῖναι γ' εἰσὶ τοιαῦται.

Σωκράτης

φέρε, ποῖαι γὰρ τινές εἰσιν;

Στρεψιάδης

οὐκ οἶδα σαφῶς· εἶξασιν γοῦν ἐρίοισιν πεπταμένοισιν,
κούχῃ γυναιξίν, μὰ Δί', οὐδ' ὅτιοῦν· αὐταὶ δὲ ρίνας ἔχουσιν.

Σωκράτης

ἀπόκριναί νυν ἄττ' ἂν ἔρωμαι.

Στρεψιάδης

λέγε νυν ταχέως ὅτι βούλει. 345

Σωκράτης

ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην κενταύρω ὁμοίαν
ἢ παρδάλει ἢ λύκῳ ἢ ταύρῳ;

Στρεψιάδης

νῆ Δί' ἔγωγ'. εἶτα τί τοῦτο;

Σωκράτης

γίγνονται πάνθ' ὅτι βούλονται· κᾶτ' ἦν μὲν ἴδωσι κομήτην

- ἀγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόνπερ τὸν Ξενοφάντου,
σκόπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ κενταύροις ἤκασαν αὐτάς. 350
- Στρεψιάδης**
τί γὰρ ἦν ἄρπαγα τῶν δημοσίων κατίδωσι Σίμωνα, τί δρῶσιν;
- Σωκράτης**
ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο.
- Στρεψιάδης**
ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αὔται τὸν ρίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι,
ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ' ἐγένοντο.
- Σωκράτης**
καὶ νῦν γ' ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὄρᾳς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες. 355
- Στρεψιάδης**
χαίρετε τοίνυν, ὃ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κάλλω,
οὐρανομήκη ρήξατε κάμοι φωνήν, ὃ παμβασιλειαί.
- Χορός**
χαίρ', ὃ πρεσβῦτα παλαιογενές, θηρατὰ λόγων φιλομούσων.
σύ τε, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ, φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅτι χρήσεις·
οὐ γὰρ ἂν ἄλλω γ' ὑπακούοιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν 360
πλὴν ἢ Προδίκω, τῷ μὲν σοφίας καὶ γνώμης οὐνεκα, σοὶ δὲ
ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τῷφθαλμῷ παραβάλλεις
κάνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει κάφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.
- Στρεψιάδης**
ὃ Γῆ, τοῦ φθέγματος, ὡς ἱερὸν καὶ σεμνὸν καὶ τερατῶδες.
- Σωκράτης**
αὔται γὰρ τοὶ μόναι εἰσὶ θεαί, τᾶλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος. 365
- Στρεψιάδης**
ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, Οὐλύμπιος οὐ θεὸς ἐστίν;
- Σωκράτης**
ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ ληρήσεις. οὐδ' ἐστὶ Ζεὺς.
- Στρεψιάδης**
τί λέγεις σύ;
ἀλλὰ τίς ὕει; τουτὶ γὰρ ἔμοιγ' ἀπόφηναι πρῶτον ἀπάντων.
- Σωκράτης**
αὔται δήπου· μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ διδάξω.
φέρε, ποῦ γὰρ πάποτ' ἄνευ νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι; 370
καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.
- Στρεψιάδης**
νῆ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοὶ τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας.
καίτοι πρότερον τὸν Δί' ἀληθῶς ὤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν.
ἀλλ' ὅστις ὁ βροντῶν ἐστὶ φράσον, τοῦθ' ὃ με ποιεῖ *τετραμαίνειν*.
- Σωκράτης**
αὔται βροντῶσι κυλινδόμεναι.
- Στρεψιάδης**

Σωκράτης

ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι
κατακρημνόμενοι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἴτα βαρεῖαι
εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν.

Στρεψιάδης

ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτάς...οὐχ ὁ Ζεὺς...ὥστε φέρεσθαι;

Σωκράτης

ἤκιστ', ἀλλ' αἰθέριος Δῖνος.

Στρεψιάδης

Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθειν, 380

ὁ Ζεὺς οὐκ ὢν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων.
ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας.

Σωκράτης

οὐκ ἤκουσάς μου τὰς νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι φημί
ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνότητα;

Στρεψιάδης

φέρε, τουτί τῷ χρῆ πιστεύειν;

Σωκράτης

ἀπὸ σαυτοῦ ἴγώ σε διδάξω. 385

ἤδη ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθεὶς εἶτ' ἐταράχθης
τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν;

Στρεψιάδης

νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι καὶ τετάρακται,
χῶσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν,
ἀτρέμας πρῶτον, παππὰξ παππὰξ, κᾶπειτ' ἐπάγει παπαπαππὰξ, 390
χῶταν χέζω, κομιδῆ βροντᾶ, παπαπαππὰξ ὥσπερ ἐκεῖναι.

Σωκράτης

σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἶα πέπορδας·
τὸν δ' ἀέρα τόνδ' ὄντ' ἀπέραντον πῶς οὐκ εἰκὸς μέγα βροντᾶν;

Στρεψιάδης

ταῦτ' ἄρα καὶ τῶνόματ' ἀλλήλοιν, «βροντῆ» καὶ «πορδῆ», ὁμοίω.
ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται λάμπων πυρί, τοῦτο δίδαξον. 395
καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει;
τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἴησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.

Σωκράτης

καὶ πῶς, ὃ μῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε,
εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν
οὐδὲ Κλεώνυμον οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ' εἶσ' ἐπιόρκοι· 400
ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεῶν βάλλει καὶ Σούνιον, ἄκρον Ἀθηνέων,
καὶ τὰς δρυῖς τὰς μεγάλας· τί μαθῶν; οὐ γὰρ δὴ δρυῖς γ' ἐπιορκεῖ.

Στρεψιάδης

οὐκ οἶδ'. ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει. τί γὰρ ἐστὶν δῆθ' ὁ κεραυνός;

Σωκράτης	ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῆ, ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσαῖ, κᾶπειθ' ὑπ' ἀνάγκης ρήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα, ὑπὸ τοῦ ροίβδου καὶ τῆς ρύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακάων.	405
Στρεψιάδης	νῆ Δί' ἐγὼ γοῦν ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτί ποτε Διασίοισιν. ὀπτῶν γαστέρα τοῖς συγγενέσιν, κᾶτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας, ἢ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ', εἴτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτῶ τῶφθαλμῷ μου προσετίλησεν καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον.	410
Σωκράτης	[ἄλλο τι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδὲν πλὴν ἅπερ ἡμεῖς, τὸ Χάος τουτί καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν Γλῶτταν, τρία ταυτί;	423
Στρεψιάδης	οὐδ' ἂν διαλεχθεῖην γ' ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις οὐδ' ἂν ἀπαντῶν, οὐδ' ἂν θύσαιμ' οὐδ' ἂν σπείσαιμ' οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν.]	426
Κορυφαῖα	ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας ἄνθρωπε παρ' ἡμῶν, ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἑλλησι γενήσῃ, εἰ μνήμων εἶ καὶ φροντιστῆς καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ μὴ κάμνεις μῆθ' ἐστῶς μήτε βαδίζων, μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν μῆτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς, οἴνου τ' ἀπέχει καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων, καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα, νικᾶν πράττων καὶ βουλευῶν καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων.	412 415
Στρεψιάδης	ἄλλ' εἵνεκά γε ψυχῆς στερρᾶς δυσκολοκοίτου τε μερίμνης καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου, ἀμέλει, θαρρῶν εἵνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν.	420 422
Κορυφαῖα	λέγε νυν ἡμῖν ὅτι σοι δρῶμεν θαρρῶν ὡς οὐκ ἀτυχήσεις ἡμᾶς τιμῶν καὶ θαυμάζων καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.	427
Στρεψιάδης	ὦ δέσποιναι, δέομαι τοίνυν ὑμῶν τουτί πάνυ μικρόν, τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.	430
Κορυφαῖα	ἄλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν, ὥστε τὸ λοιπὸν γ' ἀπὸ τουδὶ ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.	
Στρεψιάδης	μή 'μοι γε λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων ἐπιθυμῶ, ἄλλ' ὅσ' ἑμαυτῷ στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν.	
Κορυφαῖα	τεύξει τοίνυν ὦν ἰμείρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς.	435

ἀλλὰ σεαυτὸν παράδος θαρρῶν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισιν.

Στρεψιάδης

δράσω ταῦθ' ὑμῖν πιστεύσας· ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει
διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας καὶ τὸν γάμον ὅς μ' ἐπέτριπεν.

νῦν οὖν [χρήσθων] ἀτεχνῶς ὅτι βούλονται
τουτὶ *τούμὸν* σῶμ' αὐτοῖσιν 440

παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν,
αὐχμεῖν, ῥιγῶν, ἀσκὸν δείρειν,
εἶπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι
τοῖς τ' ἀνθρώποις εἶναι δόξω
θρασύς, εὐγλωττος, τολμηρός, ἴτης, 445

βδελυρός, ψευδῶν συγκολλητής,
εὐρησιεπής, περίτριμμα δικῶν,
κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη,
μάσθλης, εἴρων, γλοιός, ἀλαζών,
κέντρων, μιάρός, στρόφισ, ἀργαλέος, 450

ματιολοιχός,
ταῦτ' εἴ με καλοῦσ' ἀπαντῶντες,
δρώντων ἀτεχνῶς ὅτι χρήζουσιν·
κεί βούλονται,

νῆ τὴν Δήμητρ' ἔκ μου χορδὴν 455
τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.

Χορός

λῆμα μὲν πάρεστι τῷδε γ' οὐκ ἄτολμον ἀλλ' ἔτοιμον.

ἴσθι δ' ὡς
ταῦτα μαθὼν παρ' ἐμοῦ κλέος οὐρανόμηκες
ἐν βροτοῖσιν ἔξεις. 460

Στρεψιάδης

τί πείσομαι;

Χορός

τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ
ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις.

Στρεψιάδης

ἄρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγὼ ποτ'
ᾔψομαι; 465

Χορός

ὥστε γέ σου
πολλοὺς ἐπὶ ταῖσι θύραις
ἀεὶ καθῆσθαι,
βουλομένους ἀνακοινοῦσθαί τε καὶ εἰς λόγον ἐλθεῖν, 469/70

πράγματα κἀντιγραφὰς
πολλῶν ταλάντων
ἄξια σῆ φρενὶ συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ. 474/5

κατακελευσμός

Κορυφαῖα

ἀλλ' ἐγγείρει τὸν πρεσβύτεν ὅτιπερ μέλλεις προδιδάσκειν,
καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.

Σωκράτης

ἄγε δὴ κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,
ἵν' αὐτὸν εἰδῶς ὅστις ἐστὶ μηχανὰς
ἤδη ἔπι τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω.

480

Στρεψιάδης

τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ πρὸς τῶν θεῶν;

Σωκράτης

οὐκ, ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι.
ἢ μνημονικὸς εἶ;

Στρεψιάδης

δύο τρόπω, νῆ τὸν Δία·
ἦν μὲν γὰρ ὀφείληταί τι μοι, μνήμων πάνυ.
ἔάν δ' ὀφείλω, σχέτλιος, ἐπιλήσμων πάνυ.

485

Σωκράτης

ἔνεστι δῆτά μανθάνειν ἐν τη φύσει;

Στρεψιάδης

λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ', ἀποστερεῖν δ' ἔνι.

Σωκράτης

πῶς οὖν δυνήσει μανθάνειν;

Στρεψιάδης

ἀμέλει, καλῶς.

Σωκράτης

ἄγε νυν ὅπως, ὅταν τι *προβάλλω σοι* σοφὸν
περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσει.

490

Στρεψιάδης

τί δαί; κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;

Σωκράτης

ἄνθρωπος ἀμαθῆς οὕτοσὶ καὶ βάρβαρος.
δέδοικά σ' ὥ πρεσβῦτα μὴ πληγῶν δέει.
φέρ' ἴδω τί δρᾶς, ἦν τίς σε τύπτῃ;

Στρεψιάδης

τύπτομαι,
ἔπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον ἐπιμαρτύρομαι·
εἴτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι.

495

Σωκράτης

ἴθι νυν κατάθου θοιμάτιον.

Στρεψιάδης

ἠδίκηκά τι;

Σωκράτης	οὐκ, ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.	
Στρεψιάδης	ἀλλ' οὐχὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι.	
Σωκράτης	κατάθου. τί ληρεῖς;	
Στρεψιάδης	εἰπέ δὴ νῦν μοι·	
Σωκράτης	τὸ τί;	500
Στρεψιάδης	ἦν ἐπιμελὴς ὧ καὶ προθύμως μανθάνω, τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφορῆς γενήσομαι;	
Σωκράτης	οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.	
Στρεψιάδης	οἴμοι κακοδαίμων ἡμιθνής γενήσομαι.	
Σωκράτης	οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοὶ ἀνύσας τι δευρὶ θᾶπτον;	505
Στρεψιάδης	εἰς τὸ χεῖρέ νυν δός μοι μελιττοῦταν πρότερον· ὡς δέδοικ' ἐγὼ εἴσω καταβαίνων ὥσπερ εἰς Τροφωνίου.	
Σωκράτης	χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;	
Κορυφαῖα	ἀλλ' ἴθι χαίρων τῆς ἀνδρείας οὔνεκα ταύτης.	510
Κομμάτιον		
Χορός	εὐτυχία γένοιτο τάν- θρώπῳ, ὅτι προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας νεωτέροις τὴν φύσιν αὐ- τοῦ πράγμασιν χρωτίζεται καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.	515
Παράβασις		
Κορυφαῖα	ὧ θεώμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως τάληθῆ, νῆ τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με.	

οὕτω νικήσαιμί τ' ἐγὼ καὶ νομιζοίμην σοφὸς. 520
 ὡς ὑμᾶς ἠγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιούς
 καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμωδιῶν
 πρώτους, ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἢ παρέσχε μοι
 ἔργον πλεῖστον· εἶτ' ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν
 ἠττηθεῖς, οὐκ ἄξιος ὢν. ταῦτ' οὖν ὑμῖν μέφομαι 525
 τοῖς σοφοῖς, ὧν οὐνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην.
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ὑμῶν ποθ' ἐκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς.
 ἐξ ὅτου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν, οἷς ἠδὺ καὶ λέγειν,
 «ὁ σῶφρων τε χῶ καταπύγων» ἄριστ' ἠκουσάτην,
 κἀγὼ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, κούκ ἐξῆν πῶ μοι τεκεῖν, 530
 ἐξέθηκα, παῖς δ' ἐτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,
 ὑμεῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως κἀπαιδεύσατε·
 ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὄρκια.
 νῦν οὖν *Ἡλέκτραν* κατ' ἐκείνην ἦδ' ἢ κωμωδία
 ζητοῦς' ἦλθ', ἦν που 'πιτύχη θεαταῖς οὕτω σοφοῖς· 535
 γνώσεται γάρ, ἦνπερ ἴδη, τὰδελφοῦ τὸν βόστρυχον.
 ὡς δὲ σῶφρων ἐστὶ φύσει σκέψασθ'· ἦτις πρῶτα μὲν
 οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκυτίον καθειμένον
 ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου παχύ, τοῖς παιδίοις ἴν' ἦ γέλως·
 οὐδ' ἔσκωψε τοὺς φαλακρούς, οὐδὲ κόρδαχ' εἴλκυσεν, 540
 οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τᾶπη τῇ βακτηρία
 τύπτει τὸν παρόντ' ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα,
 οὐδ' εἰσῆξε δᾶδας ἔχουσ', οὐδ' «ἰοὺ ἰοὺ» βοᾷ,
 ἀλλ' αὐτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ' ἐλήλυθεν.
 κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητὴς οὐ κομῶ, 545
 οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ 'ξαπατᾶν δις καὶ τρις ταῦτ' εἰσάγων,
 ἀλλ' ἀεὶ καινὰς ιδέας εἰσφέρων σοφίζομαι,
 οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁμοίας καὶ πάσας δεξιάς·
 ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' εἰς τὴν γαστέρα,
 κούκ ἐτόλμησ' αὐθις ἐπεμπεδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ. 550
 οὔτοι δ', ὡς ἄπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
 τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.
 Εὐπολις μὲν τὸν *Μαρικᾶν* πρώτιστον παρεῖλκυσεν
 ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους «Ἰπέας» κακὸς κακῶς,
 προσθεῖς αὐτῷ γραῦν μεθύσῃν τοῦ κόρδακος οὐνεχ', ἦν 555
 Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ', ἦν τὸ κῆτος ἦσθιεν.
 εἶθ' Ἑρμιππος αὐθις ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον,
 ἄλλοι τ' ἦδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον,
 τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγγέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.
 ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρέτω· 560
 ἦν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνεσθ' εὐρήμασιν,
 εἰς τὰς ὥρας τὰς ἐτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.

ᾠδή

Χορός

ὕψιμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον εἰς χορὸν
πρῶτα μέγαν κικλήσκω· 565
τόν τε μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν,
γῆς τε καὶ ἄλμυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν· 567/8
καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ’
Αἰθέρα σεμνότατον βιοθρέμμονα πάντων· 570
τὸν θ’ ἵππονώμαν, ὃς ὑπερ-
λάμπροις ἀκτῖσιν κατέχει
γῆς πέδον μέγας ἐν θεοῖς
ἐν θνητοῖσιν τε δαίμων.

Κορυφαῖα

ὦ σοφώταται θεαταί, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε. 575
ἡδίκημένοι γὰρ ὑμῖν μεμφόμεσθ’ ἐναντίον·
πλειῖστα γὰρ θεῶν ἀπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν,
δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ’ οὐδὲ σπένδετε,
αἴτινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἦν γὰρ ἢ τις ἔξοδος
μηδενὶ ζῦν νῶ, τότε ἢ βροντῶμεν ἢ ψακάζομεν. 580
εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα
ἠνίχ’ ἤρεισθε στρατηγόν, τὰς ὀφρῦς ξυνήγομεν
κάποιοῦμεν δεινὰ, βροντῆ δ’ ἐρράγη δι’ ἀστραπῆς·
ἢ Σελήνη δ’ ἐξέλειπε τὰς ὁδοὺς, ὁ δ’ Ἥλιος
τὴν θρυαλλίδ’ εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας 585
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγοῖη Κλέων.
ἀλλ’ ὅμως εἴλεσθε τοῦτον. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῆδε τῆ πόλει προσεῖναι, ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς
ἄττ’ ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ’ ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.
ὥς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει ῥαδίως διδάζομεν. 590
ἦν Κλέωνα τὸν λάρων δώρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς
εἶτα φιμώσητε τούτου τῶ ζύλω τὸν αὐχένα,
αὐθις ἐς τὰρχαῖον ὑμῖν, εἴ τι κάξημάρτετε,
ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῆ πόλει ξυνοίσεται.

Χορός

ἀμφί μοι αὐτε Φοῖβ’ ἄναξ 595
Δήλιε Κυνθίαν ἔχων
ὕψικέρατα πέτραν·
ἦ τ’ Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις
οἶκον ἐν ᾧ κόραι σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν· 599//600
ἦ τ’ ἐπιχώριος ἡμετέρα θεὸς
αἰγίδος ἠνίοχος πολιοῦχος Ἀθήνα·

Παρνασσίαν θ' ὄς κατέχων
πέτραν σὺν πεύκαις σελαγεῖ
Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων,
κωμαστής Διόνυσος. 605

ἤνιχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα,
ἢ Σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν ἐπέστειλεν φράσαι,
πρῶτα μὲν χαίρειν Αθηναίοισι καὶ τοῖς ξυμμάχοις·
εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε, δεινὰ γὰρ πεπονθέναι 610
ὠφελουῖσ' ὑμᾶς ἅπαντας, οὐ λόγοις ἀλλ' ἐμφανῶς.
πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δᾶδ' οὐκ ἔλαττον ἢ δραχμῆν,
ὥστε καὶ λέγειν ἅπαντας ἐξιόντας ἐσπέρας,
« μὴ πρίη, παῖ, δᾶδ', ἐπειδὴ φῶς Σεληναίης καλόν. »
ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησίν, ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας 615
οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν,
ὥστ' ἀπειλεῖν φησὶν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἐκάστοτε,
ἤνικ' ἂν ψευσθῶσι δείπνου κἀπίωσιν οἴκαδε,
τῆς ἐορτῆς μὴ τυχόντες κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.
κᾶθ' ὅταν θύειν δέη, στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε, 620
πολλάκις δ' ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν,
ἤνικ' ἂν πενθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον' ἢ Σαρπεδόνα,
σπένδεθ' ὑμεῖς καὶ γελᾶτ'· ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος
τῆτες ἱερομνημονεῖν, κἀπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν
τὸν στέφανον ἀφηρέθη· μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται 625
κατὰ Σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας.

Σωκράτης

μὰ τὴν Ἀναπνοήν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Ἄέρα,
οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα
οὐδ' ἄπορον οὐδὲ σκαιὸν οὐδ' ἐπιλήσιμονα,
ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων 630
ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν. ὅμως γε μὴν
αὐτον καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς.
ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών.

Στρεψιάδης

ἀλλ' οὐκ ἐῷσί μ' ἐξενεγκεῖν οἱ κόρεις.

Σωκράτης

ἀνύσας τι κατάθου καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.

Στρεψιάδης

ἰδοῦ. 635

Σωκράτης

ἄγε δὴ, τί βούλει πρῶτα νυνὶ μανθάνειν
ὧν οὐκ ἐδιδάχθης πώποτ' οὐδέν; εἰπέ μοι.

	<i>πότερα</i> περι μέτρων ἢ <i>περι ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν;</i>	
Στρεψιάδης	<i>περι τῶν μέτρων ἔγωγ'· ἔναγχος γάρ ποτε ὑπ' ἀλφιτομοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ.</i>	640
Σωκράτης	<i>οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ', ἀλλ' ὅ τι κάλλιστον μέτρον ἦγεῖ, πότερα τὸ τρίμετρον ἢ τὸ τετράμετρον;</i>	
Στρεψιάδης	<i>ἐγὼ μὲν οὐδὲν πρότερον ἡμιεκτέου.</i>	
Σωκράτης	<i>οὐδὲν λέγεις, ὦ ἄνθρωπε.</i>	
Στρεψιάδης	<i>περίδου νυν ἐμοί, εἰ μὴ τετράμετρον ἐστὶν ἡμιεκτέον.</i>	645
Σωκράτης	<i>εἰς κόρακας· ὡς ἄγροικος εἶ καὶ δυσμαθής. ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περι ῥυθμῶν.</i>	
Στρεψιάδης	<i>τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τ' ἄλφιτα;</i>	
Σωκράτης	<i>πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν <i>συνουσία</i> <i>ἐπαῖονθ'</i> ὁποῖος ἐστὶ τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνόπλιον, καὶ ἴποιος αὖ κατὰ δάκτυλον.</i>	650
Στρεψιάδης	<i>κατὰ δάκτυλον; νῆ τὸν Δί', ἀλλ' οἶδ'.</i>	
Σωκράτης	<i>εἰπέ δή.</i>	
Στρεψιάδης	<i>τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουὶ τοῦ δακτύλου; πρὸ τοῦ μὲν, ἔτ' ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, οὐτοσί.</i>	
Σωκράτης	<i>ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός.</i>	
Στρεψιάδης	<i>οὐ γὰρ, ὦζυρὲ, τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν.</i>	655
Σωκράτης	<i>τί δαί;</i>	
Στρεψιάδης	<i>ἐκεῖν' ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον.</i>	
Σωκράτης	<i>ἀλλ' ἕτερα δεῖ σε πρότερα τούτου μανθάνειν, τῶν τετραπόδων ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς ἄρρενα.</i>	
Στρεψιάδης		

	ἀλλ' οἶδ' ἔγωγε τᾶρρεν', εἰ μὴ μαίνομαι· κριὸς, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυόν.	660
Σωκράτης		
	ὄρᾱς ὁ πάσχεις; τήν τε θήλειαν καλεῖς «ἀλεκτρυόνα» κατὰ ταῦτ' οὐ καὶ τὸν ἄρρενα.	
Στρεψιάδης	πῶς δὴ, φέρ';	
Σωκράτης		
	ὅπως; ἀλεκτρυὸν κάλεκτρυόν.	
Στρεψιάδης		
	νῆ τὸν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν;	665
Σωκράτης		
	ἀλεκτρυάιναν, τὸν δ' ἕτερον ἀλέκτορα.	
Στρεψιάδης		
	ἀλεκτρυάιναν; εὖ γε, νῆ τὸν Ἄερα· ὥστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου διαλφισώσω σου κύκλω τὴν κάρδοπον.	
Σωκράτης		
	ἰδοὺ μάλ' αὖθις, τοῦθ' ἕτερον· τὴν κάρδοπον ἄρρενα καλεῖς θήλειαν οὕσαν.	670
Στρεψιάδης		
	τῷ τρόπῳ;	
	ἄρρενα καλῶ ἴγ' κάρδοπον;	
Σωκράτης		
	μάλιστα γε, ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον.	
Στρεψιάδης		
	πῶς δὴ; φράσον.	
Σωκράτης		
	ταῦτ' οὐ δύναται σοι «κάρδοπος» Κλεωνύμῳ.	
Στρεψιάδης		
	ἀλλ' ὦ ἴγάθ', τοῦδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ, ἀλλ' ἐν θυεῖα στρογγύλῃ γ' ἂν ἐμάττετο. ἀτὰρ τὸ λοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν;	675
Σωκράτης		
	ὅπως;	
	τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην.	
Στρεψιάδης		
	τὴν καρδόπην θήλειαν;	
Σωκράτης		
	ὀρθῶς γὰρ λέγεις.	
Στρεψιάδης		
	ἐκεῖνο δ' ἦν ἂν, καρδόπη, Κλεωνύμη.	680

Σωκράτης	ἔτι δὴ γε περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ, ἅττ' ἄρρεν' ἐστίν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα.	
Στρεψιάδης	ἀλλ' οἶδ' ἔγωγ' ἃ θήλε' ἐστίν.	
Σωκράτης		εἰπέ δή.
Στρεψιάδης	Λύσιλλα, Φίλινα, Κλειταγόρα, Δημητρία.	
Σωκράτης	ἄρρενα δὲ ποῖα τῶν ὀνομάτων;	
Στρεψιάδης		μυρία. 685
	Φιλόξενος...Μελησίας...Ἀμυνίας.	
Σωκράτης	ἀλλ', ὦ πόνηρ', ταῦτα γ' ἔστ' οὐκ ἄρρενα.	
Στρεψιάδης	οὐκ ἄρρεν' ὑμῖν ἐστίν;	
Σωκράτης		οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
		πῶς γ' ἂν καλέσειας ἐντυχῶν Ἀμυνία;
Στρεψιάδης	ὅπως ἂν; ὦδὶ, « δεῦρο δεῦρ' Ἀμυνία ».	690
Σωκράτης	ὄρᾱς; γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς.	
Στρεψιάδης	οὐκουν δικαίως, ἥτις οὐ στρατεύεται; ἀτὰρ τί ταῦθ' ἃ πάντες ἴσμεν μανθάνω;	
Σωκράτης	οὐδὲν, μὰ Δί'· ἀλλὰ κατακλινεῖς δευρί.	
Στρεψιάδης		τί δρῶ;
Σωκράτης	ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων.	695
Στρεψιάδης	μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἐνγεταῦθ', ἀλλ' εἴ γε χρή, χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.	
Σωκράτης	οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.	
Στρεψιάδης		κακοδαίμων ἐγώ.
		οἴαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.
Χορός (στροφή)		

	φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει πάντα τρόπον τε σαυτὸν στρόβει πυκνώσας. ταχὺς δ', ὅταν εἰς ἄπορον πέσης, ἐπ' ἄλλο πῆδα νόημα φρενός, ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων.	700 705/6
Στρεψιάδης	<i>ἄτταταῖ, ἄτταταῖ.</i>	
[Χορός]	τί πάσχεις; τί κάμνεις;	
Στρεψιάδης	ἀπόλλυμαι δείλαιος· ἐκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι, καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν, καὶ μ' ἀπολοῦσιν.	710 715
[Χορός]	μὴ νυν βαρέως ἄλγει λίαν.	
Στρεψιάδης	καὶ πῶς; ὅτε μου φροῦδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιά, φρούδη ψυχὴ, φρούδη δ' ἐμβάς καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς φρουρᾶς ἄδων ὀλίγου φροῦδος γεγένημαί.	720
Σωκράτης	οὗτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις;	
Στρεψιάδης	ἐγώ;	
Σωκράτης	νὴ τὸν Ποσειδῶ.	
Στρεψιάδης	καὶ τί δῆτ' ἐφρόντισας;	
Σωκράτης	ὑπὸ τῶν κόρεων εἶ μου τι περιλειφθήσεται. ἀπολεῖ κάκιστ'.	725
Στρεψιάδης	ἀλλ', ὦ γάθ', ἀπόλωλ' ἀρτίως.	
[Κορυφαῖα]	οὐ μαλθακιστέ' ἀλλὰ περικαλυπτέα.	

	<i>ἔξευρετέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς κάπαιόλημ'.</i>	
Στρεψιάδης	<i>οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλαι ἔξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα.</i>	730
Σωκράτης	<i>φέρε νυν ἀθρήσω πρῶτον, ὅτι δρᾶ, τουτονί. οὔτος, καθεύδεις;</i>	
Στρεψιάδης	<i>μὰ τὸν Ἀπόλλω ἴγῳ μὲν οὔ.</i>	
Σωκράτης	<i>ἔχεις τι;</i>	
Στρεψιάδης	<i>μὰ Δι', οὐ δῆτ' ἔγωγ'.</i>	
Σωκράτης	<i>οὐδὲν πάνυ;</i>	
Στρεψιάδης	<i>οὐδὲν γε, πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.</i>	
Σωκράτης	<i>οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς;</i>	735
Στρεψιάδης	<i>περὶ τοῦ; σὺ γάρ μοι τοῦτο φράσον, ὃ Σώκρατες.</i>	
Σωκράτης	<i>αὐτὸς ὅτι βούλει πρῶτος ἐξευρῶν λέγε.</i>	
Στρεψιάδης	<i>ἀκήκοας μυριάκις ἃ ἴγῳ βούλομαι, περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.</i>	
[Κορυφαῖα]	<i>ἴθι νυν καλύπτου, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα ὀρθῶς διαιρῶν καὶ σκοπῶν.</i>	740
Στρεψιάδης	<i>οἴμοι τάλας.</i>	
[Κορυφαῖα]	<i>ἔχ' ἀτρέμα· κἂν ἀπορῆς τι τῶν νοημάτων, ἄφεις ἄπελθε, <καὶ> κατα τὴν γνώμην πάλιν κίνησον αὐθις αὐτὸ καὶ ζυγώθρισον.</i>	745
Στρεψιάδης	<i>ὃ Σωρατίδιον φίλτατον.</i>	
Σωκράτης	<i>τί, ὃ γέρον;</i>	
Στρεψιάδης	<i>ἔχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν.</i>	

Σωκράτης	ἐπίδειξον αὐτήν.	
Στρεψιάδης		
	εἰπέ δὴ νυν μοι...	
Σωκράτης		
	τὸ τί;	
Στρεψιάδης	γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὴ αὐτὴν καθείρξαιμι' εἰς λοφεῖον στρογγύλον ὥσπερ <i>κάτοπτρον</i> , κᾶτα τηροίην ἔχων.	750
Σωκράτης	τί δῆτα τοῦτ' ἂν ὠφελήσειέν σ';	
Στρεψιάδης		
	ὅτι εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη <i>μηδαμοῦ</i> οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους.	
Σωκράτης		
	ὀτιή τί δῆ;	755
Στρεψιάδης		
	ὀτιή κατὰ μῆνα τὰργύριον δανείζεται.	
Σωκράτης	εὔ γ', ἀλλ' ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν. εἴ σοι γράφοιτο <i>πεντετάλαντός</i> τις δίκη, ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας, εἰπέ μοι.	
Στρεψιάδης		
	ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ' ἀτὰρ ζητητέον.	760
[Κορυφαῖα]		
	μή νυν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεὶ, λινόδετον ὥσπερ μηλολόνην τοῦ ποδός, ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν Ἄερα.	763 762
Στρεψιάδης		
	ἠϋρηκ' ἀφάνασιν τῆς δίκης σοφωτάτην, ὥστ' αὐτὸν ὁμολογεῖν σέ μοι.	
Σωκράτης		
	ποῖαν τινά;	765
Στρεψιάδης		
	ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον ταύτην ἐόρακας τὴν καλήν, τὴν διαφανῆ, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι;	
Σωκράτης		
	τὴν ὕαλον λέγεις.	
Στρεψιάδης		

	ἔγωγε;	
[Σωκράτης]	φέρε, τί δῆτ' ἄν;	
Στρεψιάδης	εἰ ταύτην λαβών, ὅποτε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεὺς, ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον τὰ γράμματ' ἐκτῆξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης;	770
Σωκράτης	σοφῶς γε, νῆ τὰς Χάριτας.	
Στρεψιάδης	οἴμ', ὡς ἤδομαι ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη.	
Σωκράτης	ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον.	
Στρεψιάδης		
Σωκρατης	τὸ τί;	775
Στρεψιάδης	ὅπως ἀποστρέψαι ἂν ἀντιδικῶν δίκην μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων.	
Σωκράτης	φαιλότατα καὶ ῥᾶσ'.	
Στρεψιάδης	εἰπέ δῆ.	
Σωκράτης	καὶ δὴ λέγω. εἰ πρόσθεν ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης, πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ', ἀπαγξαίμην τρέχων.	780
Στρεψιάδης	οὐδὲν λέγεις.	
Σωκράτης	νῆ τοὺς θεοὺς ἔγωγ', ἐπεὶ οὐδεὶς κατ' ἐμοῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην.	
Στρεψιάδης	ὕθλεις· ἄπερρ', οὐκ ἂν διδάξαιμ' ἄν σ' ἔτι.	
Σωκράτης	οἰτιή τί; ναί, πρὸς τῶν θεῶν, ὧ Σώκρατες.	
Στρεψιάδης	ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύ γ' ἄττ' ἂν καὶ μάθης. ἐπεὶ τί νυνὶ πρῶτον ἐδιδάχθης; λέγε.	785
Στρεψιάδης	φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν; τίς ἦν ἐν ἧ' ματτόμεθα μέντοι τ' ἄλφιστα;	

	οἴμοι· τίς ἦν;	
Σωκράτης	οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθερεῖ, ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον;	790
Στρεψιάδης	οἴμοι· τί οὖν δῆθ' ὁ κακοδαίμων πείσομαι; ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν. ἀλλ', ὦ Νεφέλαι, χρηστόν τι συμβουλεύσατε.	
Κορυφαῖα	ἡμεῖς μὲν, ὦ πρεσβῦτα, συμβουλεύομεν, εἴ σοι τις υἱὸς ἐστὶν ἐκτεθραμμένος, πέμπτειν ἐκεῖνον ἀντὶ σαυτοῦ μανθάνειν.	795
Στρεψιάδης	ἀλλ' ἔστ' ἔμοιγ' υἱὸς καλὸς τε καὶ ἀγαθός ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. τί ἐγὼ πάθω;	
[Κορυφαῖα]	σὺ δ' ἐπιτρέπεις;	
Στρεψιάδης	εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾶ, κᾶστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας. ἀτὰρ μέτειμί γ' αὐτόν· ἦν δὲ μὴ θέλη, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας. ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον.	800
Χορός (ἀντιστροφή)	ἄρ' αἰσθάνει πλεῖστα δι' ἡμᾶς ἀγάθ' αὐτίχ' ἔξω μόνας θεῶν; ὡς ἔτοιμος ὄδ' ἐστὶν ἅπαντα δρᾶν ὅσ' ἂν κελεύῃς.	804/5
	σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερώς ἐπηρμένου γνοὺς ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι, ταχέως· φιλεῖ γὰρ πῶς τὰ τοιαῦθ' ἑτέρα τρέπεσθαι.	810/1 812/3
Στρεψιάδης	οὗτοι μὰ τὴν Ὀμίχλην ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.	815
Φειδιππίδης	ὦ δαιμόνιε, τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ; οὐκ εὖ φρονεῖς, μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.	
Στρεψιάδης	ιδού γ', ιδού «Δί' Ὀλύμπιον», τῆς μωρίας· τὸν Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί.	
Φειδιππίδης	τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν;	
Στρεψιάδης		

	ἐνθυμούμενος	820
	ὄτι παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαῖκᾶ. ὄμως γε μὴν πρόσελθ', ἵν' εἰδῆς πλείονα, καὶ σοι φράσω τι πρᾶγμ' ὃ μαθὼν ἀνὴρ ἔσει. ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα.	
Φειδιππίδης	ἰδοῦ· τί ἐστίν;	
Στρεψιάδης	ὄμοσας νυνὶ Δία.	825
Φειδιππίδης	ἔγωγ'.	
Στρεψιάδης	ὄρᾳς οὖν ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν; οὐκ ἔστιν, ὦ Φειδιππίδη, Ζεύς.	
Φειδιππίδη	ἀλλὰ τίς;	
Στρεψιάδης	Δῖνος βασιλεύει τὸν Δί' ἐξεληλακῶς.	
Φειδιππίδης	αἰβοῖ· τί ληρεῖς;	
Στρεψιάδης	ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον.	
Φειδιππίδης	τίς φησι ταῦτα;	
Στρεψιάδης	Σωκράτης ὁ Μήλιος	830
	καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.	
Φειδιππίδης	σὺ δ' εἰς τοσοῦτον τῶν μανιῶν ἐλήλυθας ὥστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν;	
Στρεψιάδης	εὐστόμει καὶ μηδὲν εἴπης φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς καὶ νοῦν ἔχοντας, ὧν ὑπὸ τῆς φειδωλίας ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πάποτ' οὐδ' ἠλείψατο, οὐδ' εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος· σὺ δὲ ὥσπερ τεθνεῶτος καταλόει μου τὸν βίον. ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐλθὼν ὑπὲρ ἐμοῦ μάνθανε.	835
Φειδιππίδης	τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν;	840
Στρεψιάδης	ἄληθες; ὅσαπερ ἐστὶν ἀνθρώποις σοφά. γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθῆς εἶ καὶ παχύς.	

	ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ἐνταυθοῖ χρόνον.	
Φειδιππίδης	οἴμοι· τί δράσω παραφρονοῦντος τοῦ πατρός; πότερον παρανοίας αὐτὸν εἰσαγωγῶν ἔλω, ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;	845
Στρεψιάδης	φέρ' ἴδω, σὺ τοῦτον τί ὀνομάζεις; εἰπέ μοι.	
Φειδιππίδης	ἄλεκτρούνα.	
Στρεψιάδης	καλῶς γε· ταυτηνὶ δὲ τί;	
Φειδιππίδης	ἄλεκτρον'.	
Στρεψιάδης	ἄμφω ταύτό; καταγέλαστος εἶ. μή νυν τὸ λοιπόν, ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν ἄλεκτρούαιναν, τουτονὶ δ' ἀλέκτορα.	850
Φειδιππίδης	ἄλεκτρούαιναν; ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς;	
Στρεψιάδης	χᾶτερά γε πόλλ'· ἀλλ' ὅ τι μάθοιμ' ἐκάστοτε, ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν.	855
Φειδιππίδης	διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοιμάτιον ἀπώλεσας;	
Στρεψιάδης	ἀλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα.	
Φειδιππίδης	τάς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὧ ἴνῃ σὺ;	
Στρεψιάδης	ὥσπερ Περικλέης « ἐς τὸ δέον ἀπώλεσα ». ἀλλ' ἴθι βάδιζ', ἴωμεν· εἶτα τῷ πατρὶ πιθόμενος ἐξάμαρτε. κἀγὼ τοι ποτὲ, οἶδ', ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος, ὄν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον ἡλιαστικόν, τούτου ἴπριάμην σοι Διασίοις ἀμαξίδα.	860
Φειδιππίδης	ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει.	865
Στρεψιάδης	εἴ γ' ὅτι ἐπείσθης. δεῦρο δεῦρ', ὧ Σώκρατες, ἔξελθ'· ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονὶ ἄκοντ' ἀναπέισας.	
Σωκράτης		

νηπύτιος γάρ ἐστ' ἔτι,
καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὐπω τρίβων τῶν ἐνθάδε.

Φειδιππίδης

αὐτὸς τρίβων εἴης ἄν, εἰ κρέμαιό γε.

870

Στρεψιάδης

οὐκ εἰς κόρακας; καταρᾶ σὺ τῷ διδασκάλῳ;

Σωκράτης

ἰδοὺ κρέμαι', ὡς ἠλίθιον ἐφθέγγετο
καὶ τοῖσι χεῖλεσιν διερρυηκόσιν.
πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφυζιν δίκης
ἢ κλῆσιν ἢ χάνωσιν ἀναπειστηρίαν;
καίτοι γε ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος.

875

Στρεψιάδης

ἀμέλει δίδασκε· θυμόσοφός ἐστιν φύσει
εὐθύς γε τοι παιδάριον ὃν τυννουτονὶ
ἐπλαττεν ἔνδον οἰκίας ναῦς τ' ἔγλυφεν,
ἀμαξίδας τε σκυτίνας ἠργάζετο,
κάκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει πῶς δοκεῖς.
ὅπως δ' ἐκείνω τὸ λόγῳ μαθήσεται,
τὸν κρεῖττον', ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα,
ὅς τ' ἄδικα λέγων ἀνατρέπει τὸν κρεῖττονα·
ἐὰν δὲ μή, τὸν γοῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ.

880

Σωκράτης

αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιιν·
ἐγὼ δ' ἀπέσομαι.

885

Στρεψιάδης

τοῦτό νυν μέμνησ', ὅπως
πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.

[Χορός]

* * *

Ἄγών

Δίκαιος Λόγος

χῶρει δευρί, δεῖξον σαυτὸν
τοῖσι θεαταῖς· καίπερ θρασὺς ὢν,
* * *

890

Ἄδικος Λόγος

ἴθ', ὅποι χρήξεις. πολὺ γὰρ μᾶλλον σ'
ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.

Δίκαιος Λόγος

ἀπολεῖς σύ; τίς ὢν;

Ἄδικος Λόγος

	λόγος.	
Δίκαιος Λόγος		
	ἤττων γ' ὄν.	
Ἄδικος Λόγος		
	ἀλλά σε νικῶ τὸν ἐμοῦ κρείττω φάσκοντ' εἶναι.	
Δίκαιος Λόγος		
	τί σοφὸν ποιῶν;	895
Ἄδικος Λόγος		
	γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.	
Δίκαιος Λόγος		
	ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσί τοὺς ἀνοήτους.	
Ἄδικος Λόγος		
	οὔκ, ἀλλὰ σοφούς.	
Δίκαιος Λόγος		
	ἀπολῶ σε κακῶς.	
Ἄδικος Λόγος		
	εἰπέ, τί ποιῶν;	
Δίκαιος Λόγος		
	τὰ δίκαια λέγων.	900
Ἄδικος Λόγος		
	ἀλλ' ἀνατρέψω γ' αὐτ' ἀντιλέγων οὐδὲ γὰρ εἶναι πάνυ φημι Δίκην.	
Δίκαιος Λόγος		
	οὐκ εἶναι φής;	
Ἄδικος Λόγος		
	φέρε γάρ, ποῦ ἔστιν;	
Δίκαιος Λόγος		
	παρὰ τοῖσι θεοῖς.	
Ἄδικος Λόγος		
	πῶς δῆτα Δίκης οὔσης ὁ Ζεὺς οὐκ ἀπόλωλεν τὸν πατέρ' αὐτοῦ δήσας;	905
Δίκαιος Λόγος		
	αἰβοῖ· τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν. δότε μοι λεκάνην.	
Ἄδικος Λόγος		
	τυφογέρων εἰ κἀνάρμοστος.	
Δίκαιος Λόγος		
	καταπύγων εἰ κἀναίσχυντος.	
Ἄδικος Λόγος		
	ρόδα μ' εἴρηκας.	

Δίκαιος Λόγος			
		καὶ βωμολόχος	910
Ἄδικος Λόγος			
		κρίνεσι στεφανοῖς.	
Δίκαιος Λόγος			
		καὶ πατραλοίας.	
Ἄδικος Λόγος			
		χρυσῶ πάττων μ', οὐ γιγνώσκεις;	
Δίκαιος Λόγος			
		οὐ δῆτα πρὸ τοῦ γ', ἀλλὰ μολύβδῳ.	
Ἄδικος Λόγος			
		νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί.	
Δίκαιος Λόγος			
		θρασὺς εἶ πολλοῦ.	
Ἄδικος Λόγος			
		σὺ δέ γ' ἀρχαῖος.	915
Δίκαιος Λόγος			
		διὰ σέ δὲ φοιτᾶν	
		οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων	
		καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις	
		οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.	
Ἄδικος Λόγος			
		ἀρχμεῖς αἰσχυρῶς.	
Δίκαιος Λόγος			
		σὺ δέ γ' εὖ πράττεις.	920
		καίτοι πρότερον γ' ἐπτώχευες,	
		Τήλεφος εἶναι Μυσοῦς φάσκων,	
		ἐκ πηριδίου	
		γνώμας τρώγων Πανδελετείους.	
Ἄδικος Λόγος			
		ὄμοι σοφίας...	
Δίκαιος Λόγος			
		ὄμοι μανίας...	925
Ἄδικος Λόγος			
		ἧς ἐμνήσθης...	
Δίκαιος Λόγος			
		τῆς σῆς, πόλεως θ' ἥτις σε τρέφει	
		λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.	
Ἄδικος Λόγος			
		οὐχὶ διδάξεις τοῦτον Κρόνος ὦν.	
Δίκαιος Λόγος			
		εἶπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρή	930
		καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι.	

	δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἕα μαίνεσθαι.	
[Ἄδικος Λόγος]		
	κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἣν ἐπιβάλλης.	
Χορός		
	παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας. ἀλλ' ἐπίδειξαι σύ τε τοὺς προτέρους ἅττ' ἐδίδασκες, σύ τε τὴν καινὴν παίδευσιν, ὅπως ἂν ἀκούσας σφῶν ἀντιλεγόντων κρίνας φοιτᾷ.	935
Δίκαιος Λόγος		
	δρᾶν ταῦτ' ἐθέλω.	
Ἄδικος Λόγος		
	κᾶγωγ' ἐθέλω.	
Κορυφαῖα		
	φέρει δὴ, πότερος λέξει πρότερος;	940
Ἄδικος Λόγος		
	τούτῳ δώσω· κᾶτ' ἐκ τούτων ὧν ἂν λέξῃ ῥηματίοισιν καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξεύσω. τὸ τελευταῖον δ', ἣν ἀναγρύζη, τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὸ φθαλμῶ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.	945
Χορός		
	νῦν δείξετον τὸ πισύνω τοῖς περιδεξίοισιν λόγοισι καὶ φροντίσι καὶ γνωμοτύποις μερίμναις, ὁπότερος αὐτοῖν λέγων ἀμείνων φανήσεται.	950
	νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε κίν- δυνος ἀνεῖται σοφίας, ἧς περὶ τοῖς ἐμοῖς φίλοις ἔστιν ἀγὼν μέγιστος.	955
	κατακελευσμός	
Κορυφαῖα		
	ἀλλ' ὃ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς στεφανώσας, ῥῆξον φωνὴν, ἥτινι χαίρεις, καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν εἰπέ.	960
Δίκαιος Λόγος		
	λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν ὡς διέκειτο,	

ὄτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἦνθουν καὶ σωφροσύνη ἕνεόμιστο.
πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος *μηδὲν* ἀκοῦσαι·
εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως εἰς κιθαριστοῦ
τοὺς κωμήτας γυμνοὺς *ἀθρόους*, κεῖ κριμνώδη καταναίφοι. 965
εἶτ' αὖ προμαθεῖν ἅσμι' ἐδίδασκεν, τὼ μὴρὼ μὴ ξυνέχοντας,
ἢ «Παλλάδα *περσέπολιν* δεινάν» ἢ «τηλέπορόν τι βόαμα»,
ἐντειναμένους τὴν ἀρμονίαν, ἦν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν,

* * *

οἷας οἱ νῦν, τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους, 971
ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.
ἐν παιδοτρίβου δὲ καθίζοντας τὸν μὴρὼν ἔδει προβαλέσθαι
τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν *μηδὲν* δεῖξειαν ἀπηνές·
εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις *ἀνιστάμενον* συμψῆσαι, καὶ προνοεῖσθαι 975
εἶδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.

ἠλείψατο δ' ἂν τοῦμφαλοῦ οὐδεὶς παῖς ὑπένερθεν τότε ἂν, ὥστε
τοῖς αἰδοίοισι καὶ δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει.
οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν
αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγέων *τοῖς ὀφθαλμοῖς* ἐβάδιζεν, 980
οὐδ' *ἀνελέσθαι* δειπνοῦντ' ἐξῆν καὶ κεφάλαιον ῥαφανίδος,
οὐδ' *ἄννηθον* τῶν πρεσβυτέρων ἀρπάζειν οὐδὲ σέλινον,
οὐδ' ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.

Ἄδικος Λόγος

ἀρχαῖά γε καὶ *Διπολιώδη* καὶ τεττίγων ἀνάμεστα
καὶ *Κηκείδου* καὶ Βουφονίων.

Δίκαιος Λόγος

ἄλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα, 985
ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχας ἢ ἢ μὴ παιδευσίς ἔθρεψεν.
σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθύς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι,
ὥστε μ' ἀπάγγεσθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίους δέον αὐτοὺς
τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων ἀμελῆ *τῆς Τριτογενείας*.
πρὸς ταῦτ', ὦ μειράκιον, θαρρῶν ἐμὲ τὸν κρεῖττω λόγον αἰροῦ 990
κάπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι,
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κὰν σκώπτῃ τίς σε φλέγεσθαι
καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσιν,
[καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν, ἄλλο τε *μηδὲν*
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰδοῦς *μέλλεις* τ' ἄγαλμ' ἀναπλάττειν.] 995
μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνῶς
μῆλω βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῆς,
μηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ *μηδὲν*, μηδ' «Ἰαπετόν» καλέσαντα
μνησικακῆσαι *τὴν ἡλικίαν*, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.

Ἄδικος Λόγος

εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, νῆ τὸν Διόνυσον 1000

τοῖς Ἴπποκράτους υἱέσιν εἴξεις καί σε καλοῦσι βλιτομάμμαν.

Δίκαιος Λόγος

ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθῆς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις,
οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷάπερ οἱ νῦν,
οὐδ' ἐλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτίπτου
ἀλλ' εἰς Ἀκαδήμειαν κατιῶν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξει 1005
στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου,
μίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης καὶ λεύκης φυλλοβολούσης,
ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὅπότεν πλάτανος πετέα ψιθυρίζῃ.

ἦν ταῦτα ποιῆς ἃ ἴγω φράζω,
καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν, 1010
ἔξεις ἀεὶ

στήθος λιπαρόν, χροιάν λαμπράν,
ὄμους μεγάλους, γλῶτταν βαιάν,
πυγὴν μεγάλην, πόσθην μικράν.
ἦν δ' ἅπερ οἱ νῦν ἐπιτηδεύης, 1015
πρῶτα μὲν ἔξεις

χροιάν ὠχράν, ὄμους μικρούς,
στήθος λεπτόν, γλῶτταν μεγάλην,
πυγὴν μικράν, [κωλὴν μεγάλην], ψήφισμα μακρόν.
καὶ σ' ἀναπείσει τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν 1020
καλὸν ἡγεῖσθαι, τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν,
καὶ πρὸς τούτοις τῆς Ἀντιμάχου
καταπυγοςύνης ἀναπλήσει.

Χορός

ὦ καλλίπυργον σοφίαν
κλεινοτάτην ἐπασκῶν, 1025
ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις
σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος.
εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄρ' οἱ ζῶντες τότε ἐπὶ
τῶν προτέρων· πρὸς τάδε σ',
ὦ κομψοπρεπῆ Μοῦσαν ἔχων, 1030/1
δεῖ σε λέγειν τι καινόν,
ὡς ἠὺδοκίμηκεν ἀνήρ.

κατακελευσμός

Κορυφαῖα

δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτόν,
εἶπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις. 1035

Ἄδικος Λόγος

καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμεν τὰ σπλάγχνα κάπεθύμουν

	<p>ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίας γνώμῃσιν συνταράξαι. ἐγὼ γὰρ ἦττων μὲν λόγος δι' αὐτὸ τοῦτ' ἐκλήθην ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρότιστος ἐπενόησα τοῖσιν νόμοις καὶ ταῖς δίκαις τὰναντί' ἀντιλέξαι. καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων, αἰρούμενον τοὺς ἦττονας λόγους ἔπειτα νικᾶν. σκέψαι δὲ τὴν παιδευσιν ἣ πέποιθεν ὡς ἐλέγξω, ὅστις σε θερμῷ φησὶ λοῦσθαι πρῶτον οὐκ ἐάσειν. καίτοι τίνα γνώμην ἔχων ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;</p>	1040
Δίκαιος Λόγος	<p>ὀτιῆ κάκιστόν ἐστι καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα.</p>	
Ἄδικος Λόγος	<p>καὶ μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ' ἄριστον ψυχὴν νομίζεις, εἰπέ, καὶ πλείστους πόνους πονῆσαι;</p>	
Δίκαιος Λόγος	<p>ἐγὼ μὲν οὐδέν' Ἡρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω.</p>	1050
Ἄδικος Λόγος	<p>ἐπίσχε· εὐθὺς γάρ σ' ἔχω μέσον λαβὼν ἄφυκτον. ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ' εἶδες Ἡράκλεια λουτρά; καίτοι τίς ἀνδρειότερος ἦν;</p>	[1047]
Δίκαιος Λόγος	<p>ταῦτ' ἐστί, ταῦτ' ἐκεῖνα ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡμέρας λαλούντων πληρὲς τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαιίστρας.</p>	
Ἄδικος Λόγος	<p>εἴτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις, ἐγὼ δ' ἐπαινῶ. εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἄν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας. ἄνεμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, ἦν ὁδὸ μὲν οὐ φησὶ χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν, ἐγὼ δὲ φημι. καὶ σωφρονεῖν αὐτῷ φησὶ χρῆναι· δύο κακῶ μεγίστω. ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη ἀγαθὸν τι γενόμενον; φράσον, καὶ μ' ἐξέλεγξον εἰπών.</p>	1055
Δίκαιος Λόγος	<p>πολλοῖς. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.</p>	
Ἄδικος Λόγος	<p>μάχαιραν; ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων. Ἐπέρβολος δ', οὐκ τῶν λύχνων, πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ εἴληφε διὰ πονηρίαν, ἀλλ' οὐ, μὰ Δί', οὐ μάχαιραν.</p>	1060
Δίκαιος Λόγος	<p>καὶ τὴν Θέτιν γ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεὺς.</p>	
Ἄδικος Λόγος	<p>καῖτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ὄχρετ', οὐ γὰρ ἦν ὑβριστῆς</p>	

	οὐδ' ἠδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννουχίζειν· γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει. σὺ δ' εἶ Κρόνιππος. σκέψαι γάρ, ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα ἄνεστιν, ἠδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι· παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, <i>κιχλισμῶν</i> . καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῆς; <i>εἶεν</i> · πάρειμ' ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. ἡμαρτες, ἠράσθης, ἐμοιχευσάς τι, κᾶτ' ἐλήφθης. ἀπόλωλας· ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. ἐμοὶ δ' ὁμιλῶν χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν. μοιχὸς γὰρ ἦν τύχης ἀλόους, τὰδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν, ὡς οὐδὲν ἠδίκηκας· εἶτ' εἰς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν, κάκεϊνος ὡς ἦττων Ἔρωτος ἐστι καὶ γυναικῶν· καίτοι σὺ θνητὸς ὢν θεοῦ πῶς μείζον ἂν δύναιο;	1070
Δίκαιος Λόγος	τί δ'; ἦν ραφανιδωθῆ πιθόμενός σοι τέφρα τε τιλθῆ, ἔξει τινὰ γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;	
Ἄδικος Λόγος	ἦν δ' εὐρύπρωκτος ἦ, τί πείσεται κακόν;	1085
Δίκαιος Λόγος	τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μείζον πάθοι τούτου ποτέ;	
Ἄδικος Λόγος	τί δῆτ' ἐρεῖς, ἦν τοῦτο νικηθῆς ἐμοῦ;	
Δίκαιος Λόγος	σιγήσομαι. τί δ' ἄλλο;	
Ἄδικος Λόγος	φέρε δὴ μοι φράσον, συνηγοροῦσιν ἐκ τίνων;	
Δίκαιος Λόγος	ἐξ εὐρυπρώκτων.	
Ἄδικος Λόγος	πείθομαι. τί δαί; τραγωδοῦσ' ἐκ τίνων;	1090
Δίκαιος Λόγος	ἐξ εὐρυπρώκτων.	
Ἄδικος Λόγος	εὖ λέγεις. <i>δημηγοροῦσι</i> δ' ἐκ τίνων;	
Δίκαιος Λόγος	ἐξ εὐρυπρώκτων.	
Ἄδικος Λόγος	ἄρα δῆτ' ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις;	1095

	καὶ τῶν θεατῶν ὀπότεροι πλείους; σκόπει.	
Δίκαιος Λόγος		
	καὶ δὴ σκοπῶ.	
Ἄδικος Λόγος		
	τί δῆθ' ὀρᾶς;	
Δίκαιος Λόγος		
	πολὸν πλείονας, νῆ τοὺς θεοὺς, τοὺς εὐρυπρόκτους. τουτονὶ γούν οἶδ' ἐγὼ κάκεινονι	1100
	καὶ τὸν κομήτην τουτονί.	
Ἄδικος Λόγος		
	τί δῆτ' ἐρεῖς;	
Δίκαιος Λόγος		
	ἠττήμεθ' ὧ̄ κινούμενοι πρὸς τῶν θεῶν, δέξασθέ μου θοιμάτιον, ὡς ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.	
	* * *	
[Ἄδικος Λόγος]		
	τί δῆτα; πότερα τοῦτον ἀπάγεσθαι λαβῶν βούλει τὸν υἱὸν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;	1105
Στρεψιάδης		
	δίδασκε καὶ κόλαζε καὶ μέμνησ' ὅπως εὖ μοι στομώσεις αὐτόν, ἐπὶ μὲν θάτερα οἶον δικιδίοις, τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον στόμωσον οἶαν εἰς τὰ μείζω πράγματα.	1110
Ἄδικος Λόγος		
	ἀμέλει κομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.	
Φειδιππίδης		
	ὠχρὸν μὲν οὖν, οἶμαί γε, καὶ κακοδαίμονα.	
Κορυφαῖα		
	χωρεῖτέ νυν· οἶμαι δὲ σοὶ ταῦτα μεταμελήσειν.	
	Δευτέρη Παράβασις	
Χορός		
	τοὺς κριτὰς ἃ κερδανοῦσιν, ἦν τι τόνδε τὸν χορὸν ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ἡμεῖς φράσαι. πρῶτα μὲν γάρ, ἦν νεᾶν βούλησθ' ἐν ὧρα τοὺς ἀγρούς, ὔσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, τοῖσι δ' ἄλλοις ὕστερον. εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν, ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν.	1115 1120

ἦν δ' ἀτιμάση τις ἡμᾶς θνητὸς ὦν οὔσας θεάς,
 προσεχέτω τὸν νοῦν, πρὸς ἡμῶν οἷα πείσεται κακά,
 λαμβάνων οὔτ' οἶνον οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου.
 ἦνικ' ἂν γὰρ αἶ τ' ἐλαῖαι βλαστάνωσ' αἶ τ' ἄμπελοι,
 ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν. 1125
 ἦν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν καὶ τοῦ τέγουσ
 τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις συντρίψομεν.
 κἂν γαμῆ ποτ' αὐτὸς ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων,
 ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν, ὥστ' ἴσως βουλήσεται
 κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὦν μᾶλλον ἢ κρῖναι κακῶς. 1130

Στρεψιάδης

πέμπτη, τετράς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα,
 εἶθ' ἦν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
 δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι,
 εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἔνη τε καὶ νέα.
 πᾶς γὰρ τις ὀμνύς, οἷς ὀφείλων τυγχάνω,
 θεῖς μοι πρυτανεῖ' ἀπολεῖν μέ φησι κάξολεῖν,
 κάμοῦ μέτριά τε καὶ δίκαι' αἰτουμένου,
 « ὦ δαιμόνιε, τὸ μὲν τι νυνὶ μὴ λάβης,
 τὸ δ' ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ' ἄφες », οὐ φασίν ποτε
 οὔτως ἀπολήψεσθ', ἀλλὰ λοιδοροῦσί με 1140
 ὡς ἄδικός εἰμι, καὶ δικάσεσθαί φασί μοι.
 νῦν οὖν δικαζέσθων. ὀλίγον γὰρ μοι μέλει,
 εἵπερ μεμάθηκεν εὖ λέγειν Φειδιππίδης.
 τάχα δ' εἴσομαι κόψας τὸ φροντιστήριον.
 παῖ, ἡμί, παῖ, παῖ.

[Θυρωρός]

Στρεψιάδην ἀσπάζομαι. 1145

Στρεψιάδης

κᾶγωγέ σ', ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ,
 χρή γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.
 καί μοι τὸν υἱόν, εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον,
 ἐκεῖνον, εἴφ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.

[Ἄδικος Λόγος]

μεμάθηκεν.

Στρεψιάδης

εὖ γ', ὦ παμβασίλει' Ἀπαιόλη. 1150

[Ἄδικος Λόγος]

ὥστ' ἀποφύγοις ἂν ἦντιν' ἂν βούλη δίκην.

Στρεψιάδης

κεῖ μάρτυρες παρήσαν, ὅτ' ἐδανειζόμεν;

[Ἄδικος Λόγος]

	πολλῶ γε μᾶλλον, κὰν παρῶσι χίλιοι.	
Στρεψιάδης	βοάσομαι τ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν. ἰώ· κλάετ', ὧ ἴβλοσάται, αὐτοί τε καὶ τ' ἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων. οὐδὲν γὰρ ἂν με φλαῦρον ἐργάσαισθ' ἔτι, οἷος ἐμοὶ τρέφεται τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς, ἀμφήκει γλώττη λάμπων, πρόβολος ἐμός, σωτήρ δόμοις, ἐχθροῖς βλάβη, λυσανίας πατρώων μεγάλων κακῶν· ὄν κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ. ὧ τέκνον, ὧ παῖ, ἔξελθ' οἴκων. ἄϊε σοῦ πατρός.	1155 1160 1163/4 1165
[Θυρωρός]	ὄδ' ἐκεῖνος ἀνήρ.	
Στρεψιάδης	ὧ φίλος, ὧ φίλος.	
[Ἄδικος Λόγος]	ἄπιθι συλλαβῶν.	
Στρεψιάδης	ἰὼ ἰώ, τέκνον, ἰὼ ἰοῦ ἰού. ὡς ἤδομαί σου πρῶτα τὴν χροῖαν ἰδῶν. νῦν μὲν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς κάντιλογικός, καὶ τοῦτο τοῦπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, τὸ « τί λέγεις σύ; » καὶ δοκεῖν ἀδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι καὶ κακουργοῦντ', οἷδ' ὅτι. [ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.] νῦν οὖν ὅπως σώσεις μ', ἐπεὶ κἀπόλεσας.	1170 1175
Φειδιππίδης	φοβεῖ δὲ δὴ τί;	
Στρεψιάδης	τὴν ἔνην τε καὶ νέαν.	
Φειδιππίδης	ἔνη γὰρ ἐστὶ καὶ νέα τις ἡμέρα;	
Στρεψιάδης	εἰς ἣν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖα φασί μοι.	1180
Φειδιππίδης	ἀπολοῦσ' ἄρ' αὐθ' οἱ θέντες οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπως μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέρα δύο.	
Στρεψιάδης	οὐκ ἂν γένοιτο;	
Φειδιππίδης		

	πῶς γάρ; εἰ μή περ γ' ἅμα αὐτὴ γένοιτ' ἂν γραῦς τε καὶ νέα γυνή.	
Στρεψιάδης	καὶ μὴν νενόμισταί γ'.	
Φειδιππίδης	οὐ γάρ, οἶμαι, τὸν νόμον ἴσασιν ὀρθῶς ὅτι νοεῖ.	1185
Στρεψιάδης	νοεῖ δὲ τί;	
Φειδιππίδης	ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν	
Στρεψιάδης	τουτὶ μὲν οὐδέν πω πρὸς ἔνην τε καὶ νέαν.	
Φειδιππίδης	ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύο ἡμέρας ἔθηκεν, εἰς γε τὴν ἔνην τε καὶ νέαν, ἵν' αἰ θέσεις γίγνοιτο τῇ νομηνία.	1190
Στρεψιάδης	ἵνα δὴ τί τὴν ἔνην προσέθηκεν;	
Φειδιππίδης	ἵν', ὦ μέλε, παρόντες οἱ φεύγοντες ἡμέρα μιᾶ πρότερον ἀπαλλάττοιθ' ἐκόντες· εἰ δὲ μή, ἔωθεν ὑπανιῶντο τῇ νομηνία.	1195
Στρεψιάδης	πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νομηνία ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἔνη τε καὶ νέα;	
Φειδιππίδης	ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσι μοι ποιεῖν ὅπως τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελόιατο, διὰ τοῦτο προτένθευσαν ἡμέρα μιᾶ.	1200
Στρεψιάδης	εἶ γ'· ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι, ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι, ἀριθμός, πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορῆς νενησμένοι; ὥστ' εἰς ἑμαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ ἐπ' εὐτυχίαισιν ἀστέον μούγκωμιον.	1205
	« ὦ μάκαρ ὦ Στρεψιάδες, αὐτός τ' ἔφυς ὡς σοφός χοῖον τὸν υἱὸν τρέφεις, » φήσουσι δὴ μ' οἱ φίλοι χοῖ δημόται	1210
	ζηλοῦντες ἠνίκ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.	

	ἀλλ' εἰσάγων σε βούλομαι πρῶτον ἐστιᾶσαι.	1212/3
Πασίας	εἶτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρῆ προΐεναι; οὐδέποτε γ'· ἀλλὰ κρεῖττον εὐθύς ἦν τότε ἀπερυθριάσαι μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα, ὄτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἔνεκα νυνὶ χρημάτων ἔλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσομαι ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότη. ἀτὰρ οὐδέποτε γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην...	1215 1220
Στρεψιάδης		
	τίς οὐτοσί;	
Πασίας	εἰς τὴν ἔννην τε καὶ νέαν.	
Στρεψιάδης		
	μαρτύρομαι ὅτι εἰς δύο εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος;	
Πασίας	τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες ὠνούμενος τὸν ψαρὸν ἵππον.	
Στρεψιάδης		
	ἵππον; οὐκ ἀκούετε; ὄν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἵππικὴν.	1225
Πασίας	καὶ νῆ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεούς.	
Στρεψιάδης		
	μὰ τὸν Δί', οὐ γάρ πω τότε' ἐξηπίστατο Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.	
Πασίας	νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ;	1230
Στρεψιάδης	τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;	
Πασίας	καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς ἴν' ἂν κελεύσω ἴγώ σε;	
Στρεψιάδης		
	τοὺς ποίους θεοὺς;	
Πασίας	τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ.	
Στρεψιάδης		
	νῆ Δία· κἂν προσκαταθείην γ', ὥστε ὁμόσαι, τριώβολον.	1235
Πασίας		

	ἀπόλοιο τοίνυν ἔνεκ' ἀναιδεΐας ἔτι.	
Στρεψιάδης		
	ἄλσιν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὐτοσί.	
Πασίας		
	οἴμ'· ὡς καταγελαῶς.	
Στρεψιάδης		
	ἔξ χοῶς χωρήσεται.	
Πασίας		
	οὔτοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς ἔμοῦ καταπροΐξει.	
Στρεψιάδης		
	θαυμασίως ἤσθην «θεοῖς», καὶ Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.	1240
Πασίας		
	ἦ μὴν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην. ἀλλ' εἴτ' ἀποδώσεις μοι τὰ χρήματ' εἴτε μὴ, ἀπόπεμψον ἀποκρινάμενος.	
Στρεψιάδης		
	ἔχε νυν ἤσυχος, ἐγὼ γὰρ αὐτίκ' ἀποκρινοῦμαι σοι σαφῶς.	1245
Πασίας		
	τί σοι δοκεῖ δράσειν; ἀποδώσειν μοι δοκεῖ;	
Στρεψιάδης		
	ποῦ 'σθ' οὔτος ἀπαιτῶν με τὰργύριον; λέγε, τουτὶ τί ἐστι;	
Πασίας		
	τοῦθ' ὅ τι ἐστί; «κάρδοπος».	
Στρεψιάδης		
	ἔπειτ' ἀπαιτεῖς τὰργύριον τοιοῦτος ὢν; οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενὶ ὅστις καλέσειε «κάρδοπον» τὴν καρδόπην.	1250
Πασίας		
	οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις;	
Στρεψιάδης		
	οὐχ ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναι. οὔκουν ἀνύσας τι θᾶπτον ἀπολιταργεῖς ἀπὸ τῆς θύρας;	
Πασίας		
	ἄπειμι· καὶ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι θήσω πρυτανεῖ', ἢ μηκέτι ζώην ἐγώ.	1255
Στρεψιάδης		
	καὶ προσαπολεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα. καίτοι σε τοῦτό γ' οὐχὶ βούλομαι παθεῖν	

	ὅτι ἡ ῥάλεσσας εὐηθικῶς τὴν «κάρδοπον».	
[Ἀμεινίας]	ἰὼ μοι μοι.	
Στρεψιάδης	ἔα·	
	τίς οὐτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνηῶν; οὐ τι που τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο;	1260
Ἀμεινίας	τί δ', ὅστις εἰμί, τοῦτο βούλεσθ' εἰδέναι; άνηρ κακοδαίμων.	
Στρεψιάδης	κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.	
Ἀμεινίας	ὦ σκληρὲ δαῖμον· ὦ τύχαι θραυσάντυγες ἵππων ἐμῶν· ὦ Παλλάς, ὡς με ἀπώλεσας.	1265
Στρεψιάδης	τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἵργασται κακόν;	
Ἀμεινίας	μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τᾶν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ἄλαβεν, ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.	
Στρεψιάδης	τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ';	
Ἀμεινίας	ἀδανείσατο.	1270
Στρεψιάδης	κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.	
Ἀμεινίας	ἵππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον, νῆ τοὺς θεοῦς.	
Στρεψιάδης	τί δῆτα ληρεῖς ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;	
Ἀμεινίας	ληρῶ, τὰ χρήματ' ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι;	
Στρεψιάδης	οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις.	
Ἀμεινίας	τί δαί;	1275
Στρεψιάδης	τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς.	
Ἀμεινίας	σὺ δέ, νῆ τὸν Ἑρμῆν, προσκεκλήσεσθαι γέ μοι, εἰ μὴ ῥποδώσεις τὰργύριον.	
Στρεψιάδης		

	κάτειπέ νυν· πότερα νομίζεις καινὸν ἀεὶ τὸν Δία ὔειν ὕδωρ ἐκάστοτ', ἢ τὸν Ἥλιον	1280
Ἀμεινίας	ἔλκειν κάτωθεν ταῦτὸ τοῦθ' ὕδωρ πάλιν;	
Στρεψιάδης	οὐκ οἶδ' ἔγωγ' ὀπότερον, οὐδέ μοι μέλει.	
	πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τὰργύριον δίκαιος εἶ, εἰ μηδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;	
Ἀμεινίας	ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τὰργύριου μοι τὸν τόκον ἀπόδοτε.	1285
Στρεψιάδης	τοῦτο δ' ἔσθ', ὁ τόκος, τί θηρίον;	
Ἀμεινίας	τί δ' ἄλλο γ' ἢ κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν πλέον πλέον τὰργύριον ἀεὶ γίγνεται ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου;	
Στρεψιάδης	καλῶς λέγεις. τί δῆτα; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ;	1290
Ἀμεινίας	μὰ Δί', ἀλλ' ἴσην. οὐ γὰρ δίκαιον πλείον' εἶναι.	
Στρεψιάδης	κᾶτα πῶς αὕτη μὲν, ὧ κακόδαιμον, οὐδὲν γίγνεται ἐπιρρεόντων τῶν ποταμῶν πλείων, σὺ δὲ ζητεῖς ποιῆσαι τὰργύριον πλέον τὸ σόν; οὐκ ἀποδιώξει σαυτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας; φέρει μοι τὸ κέντρον.	1295
Ἀμεινίας	ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.	
Στρεψιάδης	ὑπαγε· τί μέλλεις; οὐκ ἐλάῃς, ὧ σαμφόρα;	
Ἀμεινίας	ταῦτ' οὐχ ὕβρις δῆτ' ἐστίν;	
Στρεψιάδης	ἄξεις; ἐπιαλῶ κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτὸν σε τὸν σειραφόρον. φεύγεις; ἔμελλον σ' ἄρα κινήσειν ἐγὼ αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.	1300

Χορός

οἶον τὸ *πραγμάτων ἐρᾶν* φλαύρων· ὁ γὰρ
γέρων ὄδ' ἐρασθεῖς
ἀποστερηῆσαι βούλεται 1305
τὰ χρήμαθ' ἀδανείσατο·
κούκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερον
λήψεται τι πρᾶγμ', ὃ τοῦ-
τον ποιήσει τὸν σοφιστὴν <ἴσως
ἀνθ'> ὧν πανουργεῖν ἤρξατ', ἐξαίφνης *λαβεῖν κακόν τι.* 1310

οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὐρήσειν, ὅπερ
πάλαι ποτ' ἐπεζήτει,
εἶναι τὸν υἱὸν δεινὸν οἱ
γνώμας ἐναντίας λέγειν
τοῖσιν δικαίοις, ὥστε νι- 1315
κᾶν ἅπαντας οἷσπερ ἄν
ξυγγένηται, κᾶν λέγη παμπόνηρ'.
ἴσως δ' ἴσως βουλήσεται
κᾶφωνον αὐτὸν εἶναι. 1320

Στρεψιάδης

ἰοῦ ἰοῦ·
ὦ γείτονες καὶ ξυγγενεῖς καὶ δημόται,
ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.
οἶμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς γνάθου.
ὦ μιარέ, τύπτεις τὸν πατέρα;

Φειδιππίδης

φήμ', ὦ πάτερ. 1325

Στρεψιάδης

ὄρᾳθ' ὁμολογοῦνθ' ὅτι με τύπτεις;

Φειδιππίδης

καὶ μάλα.

Στρεψιάδης

ὦ μιარέ καὶ πατραλοῖα καὶ τοιχωρύχε.

Φειδιππίδης

ἀϋθίς με ταῦτὰ ταῦτα καὶ πλείω λέγε.
ἄρ' οἶσθ' ὅτι χαίρω πόλλ' ἀκούων καὶ κακά;

Στρεψιάδης

ὦ λακκόπρωκτε.

Φειδιππίδης

πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις. 1330

Στρεψιάδης

τὸν πατέρα τύπτεις;

Φειδιππίδης

κάποφαναὖ γε νῆ Δία
ὡς ἐν δίκη σ' ἔτυπον.

Στρεψιάδης

ὦ μιαιώτατε,
καὶ πῶς γένοιτ' ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκη;

Φειδιππίδης

ἔγωγ' ἀποδείξω καὶ σε νικήσω λέγων.

Στρεψιάδης

τουτὶ σὺ νικήσεις;

Φειδιππίδης

πολύ γε, καὶ ῥαδίως. 1335
ἔλοῦ δ' ὀπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.

Στρεψιάδης

ποίοιν λόγοιν;

Φειδιππίδης

τὸν κρείττον' ἢ τὸν ἥττονα.

Στρεψιάδης

ἐδιδασχάμην μέντοι σε νῆ Δί', ὦ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτα γε
μέλλεις ἀναπείσειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
τὸν πατέρα τύπτεισθ' ἐστὶν ὑπὸ τῶν υἱέων. 1340

Φειδιππίδης

ἄλλ' οἴομαι μέντοι σ' ἀναπείσειν, ὥστε γε
οὐδ' αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.

Στρεψιάδης

καὶ μὴν ὄ τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.

Χορός (στροφὴ)

σὸν ἔργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζειν ὅπη 1345
τὸν ἄνδρα κρατήσεις,
ὡς οὗτος, εἰ μὴ τῷ *'πεποιθὲν*, οὐκ ἂν ἦν
οὕτως ἀκόλαστος.
ἄλλ' ἔσθ' ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γε *τάν-*
θρώπου ἔστι τὸ *λήμα*. 1350

κατακελευσμός

[**Κορυφαῖα**]

ἄλλ' ἐξ' ὅτου τὸ πρῶτον ἤρξαθ' ἡ μάχη γενέσθαι,
ἤδη λέγειν χρὴ πρὸς χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.

Στρεψιάδης

καὶ μὴν ὅθεν γε πρῶτον ἤρξάμεσθα λοιδορεῖσθαι
ἐγὼ φράσω· *'πειδὴ* γὰρ εἰστιώμεθ', ὥσπερ ἴστε,
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ *'κέλευσα* 1355

ἄσαι Σιμωνίδου μέλος, «τὸν κριόν, ὡς ἐπέχθη».
ὁ δ' εὐθέως ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν
ἄδειν τε πίνονθ', ὡσπερὶ κάχρυσ γυναῖκ' ἀλοῦσαν.

Φειδιππίδης

οὐ γὰρ τότε εὐθύς χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαι τε καὶ πατειῖσθαι,
ἄδειν κελεύονθ', ὡσπερὶ τέττιγας ἐστιῶντα;

1360

Στρεψιάδης

τοιαῦτα μέντοι καὶ τότε ἔλεγεν ἔνδον, οἷάπερ νῦν,
καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκ' εἶναι κακὸν ποιητήν.
κἀγὼ μόλις μὲν, ἀλλ' ὅμως, ἤνεσχόμην τὸ πρῶτον
ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι. κἄθ' οὗτος εὐθύς εἶπεν,
« ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν; »

1365

κάνταῦθα πῶς οἶεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;
ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακῶν ἔφην, « σὺ δ' ἀλλὰ τούτων
λέξον τι τῶν νεωτέρων, ἅττ' ἐστὶ τὰ σοφὰ, ταῦτα. »

1370

ὁ δ' εὐθύς ἦσ' Εὐριπίδου ῥῆσιν τιν', ὡς ἐκίνει
ἀδελφός, ὃ 'λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.
κἀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην, ἀλλ' εὐθέως ἀράττω
πολλοῖς κακοῖς κάσχροῖσι. κἄτ' ἐντεῦθεν, οἷον εἰκός,
ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ'· εἶθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
κἄπειτ' ἔφλα με κάσπόδει κἄπνιγε κἀπέθλιβεν.

1375

Φειδιππίδης

οὐκ οὐκ δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς,
σοφώτατον;

Στρεψιάδης

σοφώτατον γ' ἐκεῖνον, ὦ...τί σ' εἶπω;
ἀλλ' αὐθις αὖ τυπτήσομαι.

Φειδιππίδης

νῆ τὸν Δί', ἐν δίκη γ' ἄν.

Στρεψιάδης

καὶ πῶς δικαίως; ὅστις, ὦ 'ναίσχυντέ, σ' ἐξέθρεψα,
αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὃ τι νοοίης.
εἰ μὲν γε βρῦν εἶποις, ἐγὼ γνοῦς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·
μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἦκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον·
κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσας, κἀγὼ λαβὼν θύραζε
ἐξέφερον ἂν καὶ προυσχόμην σε. σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων

1380

1385

βοῶντα καὶ κεκραγόθ' ὅτι
χεζητιώην, οὐκ ἔτλης
ἔξω 'ξενεγκεῖν, ὃ μισρέ,
θύραζ' ἐμ', ἀλλὰ πνιγόμενος
αὐτοῦ 'ποίησα κακκᾶν.

1390

Χορός (ἀντιστροφή)

οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
πηδᾶν ὅ τι λέξει.
εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' οὗτος ἐξειργασμένος
λαλῶν ἀναπείσει,
τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν
ἄλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου.

1395

κατακελευσμός

[Κορυφαῖα]

σὸν ἔργον, ὃ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ
πειθῶ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.

Φειδιππίδης

ὡς ἤδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν,
καὶ τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι.
ἐγὼ γὰρ ὅτε μὲν ἵπρικῆ τὸν νοῦν *μόνη* προσεῖχον,
οὐδ' ἂν τρί' εἰπεῖν ῥήμαθ' οἷός τ' ἦν πρὶν ἐξαμαρτεῖν·
νυνὶ δ' ἐπειδὴ μ' *ούτοσι* τούτων *ἔπαυσεν* αὐτός,
γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ζύνειμι καὶ μερίμναις,
οἶμαι διδάξειν ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.

1400

1405

Στρεψιάδης

ἵππευε τοίνυν νῆ Δί', ὡς ἔμοιγε κρεῖττόν ἐστιν
ἵππων τρέφειν τέθριππον ἢ τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι.

Φειδιππίδης

ἐκεῖσε δ' ὄθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου μέτειμι,
καὶ πρῶτ' ἐρήσομαί σε τουτί· παῖδα μ' ὄντ' ἔτυπτες;

Στρεψιάδης

ἔγωγέ σ', εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος.

Φειδιππίδης

εἰπέ δή μοι,

1410

οὐ κάμῃ σοὶ δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως
τύπτειν τ', ἐπειδήπερ *γε τοῦτ' ἔστ'* εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν;
πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῶον εἶναι,
τοῦμόν δὲ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε κἀγώ.
κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς; ...
φήσεις νομίζεσθαι σὺ, παιδὸς τοῦτο τοῦργον εἶναι·
ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἂν ὡς « δις παῖδες οἱ γέροντες »
εἰκὸς δὲ μᾶλλον τοὺς γέροντας ἢ νέους τι κλάειν,
ὄσῳπερ ἐξαμαρτάνειν ἤττον δίκαιον αὐτούς.

1415

Στρεψιάδης

ἄλλ' οὐδαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.

1420

Φειδιππίδης

οὐκουν ἀνὴρ ὁ τὸν νόμον θεῖς τοῦτον ἦν τὸ πρῶτον,

	ὥσπερ σὺ κἀγώ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς; ἦττόν τι δῆτ' ἔξεστι κάμοι καινὸν αὖ τὸ λοιπὸν θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν; ὄσας δὲ πληγὰς εἴχομεν πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι, ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι. σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τᾶλλα τὰ βοτὰ ταυτί, ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καίτοι τί διαφέρουσιν ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλήν γ' ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσιν;	1425
Στρεψιάδης	τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ, οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον κἀπὶ ξύλου καθεύδεις;	1430
Φειδιππίδης	οὐ ταυτόν, ὦ τᾶν, ἐστίν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκοίη.	
Στρεψιάδης	πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ'· εἰ δὲ μή, σαυτόν ποτ' αἰτιάσει.	
Φειδιππίδης	καὶ πῶς;	
Στρεψιάδης	ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν, σὺ δ', ἦν γένηταί σοι, τὸν υἱόν.	
Φειδιππίδης	ἦν δὲ μὴ γένηται, μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγγανῶν τεθνήξεις.	1435
Στρεψιάδης	ἐμοὶ μὲν, ὦ ἄνδρες ἥλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια κᾶμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τάπεικῆ. κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκός ἐστ', ἦν μὴ δίκαια δρῶμεν.	
Φειδιππίδης	σκέψαι δὲ χατέραν ἔτι γνώμην.	
Στρεψιάδης	ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.	1440
Φειδιππίδης	καὶ μὴν ἴσως γ' οὐκ ἀχθέσει παθῶν ἃ νῦν πέπονθας.	
Στρεψιάδης	πῶς δῆ; δίδαξον γὰρ τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις.	
Φειδιππίδης	τὴν μητέρ' ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω.	
Στρεψιάδης	τί φῆς, τί φῆς σύ; τοῦθ' ἕτερον αὖ μείζον κακόν.	
Φειδιππίδης	τί δ' ἦν ἔχων τὸν ἦττω λόγον σε νικήσω λέγων	1445

Στρεψιάδης	<p>τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεῶν;</p> <p>τί δ' ἄλλο γ', ἦν ταυτὶ ποιῆς, οὐδέν σε κωλύσει σεαυ- τὸν ἐμβαλεῖν εἰς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους</p>	1450
	<p>καὶ τὸν λόγον τὸν ἦττω; ταυτὶ δι' ὑμᾶς, ὦ Νεφέλαι, πέπονθ' ἐγώ, ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τὰμὰ πράγματα.</p>	
Χορός	<p>αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῷ σὺ τούτων αἴτιος, στρέψας σεαυτὸν εἰς πονηρὰ πράγματα.</p>	1455
Στρεψιάδης	<p>τί δῆτα ταῦτ' οὐ μοι τότε ἠγορεύετε, ἄλλ' ἄνδρ' ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρατε;</p>	
Χορός	<p>ἡμεῖς ποιοῦμεν ταῦθ' ἐκάστοθ' ὅταν τινὰ γνώμεν πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων, ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν εἰς κακόν, ὅπως ἂν εἰδῆ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.</p>	1460
Στρεψιάδης	<p>ὦμοι πονηρὰ γ', ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ. οὐ γάρ με χρῆν τὰ χρήμαθ' ἀδανεισάμην ἀποστερεῖν. νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλτατε, τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιάρων καὶ Σωκράτη</p>	1465
Φειδιππίδης	<p>ἀπολεῖς μετ' ἐμοῦ ἴθλων, οἱ σὲ κᾶμ' ἐξηπάτων.</p>	
Στρεψιάδης	<p>ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.</p>	
Φειδιππίδης	<p>ναὶ ναί· καταιδέσθητι πατρῶον Δία.</p>	
Στρεψιάδης	<p>ιδού γε «Δία πατρῶον». ὡς ἀρχαῖος εἶ. «Ζεὺς» γὰρ τις ἐστίν;</p>	
Φειδιππίδης	<p>ἐστίν.</p>	
Στρεψιάδης	<p>οὐκ ἔστ', οὐκ, ἐπεὶ Δῖνος βασιλεύει τὸν Δί' ἐξεληλακῶς.</p>	1470
Φειδιππίδης	<p>οὐκ ἐξεληλακ', ἀλλ' ἐγὼ τοῦτ' ὀμόμη διὰ τουτονὶ τὸν δῖνον. οἴμοι δείλαιος ὅτε καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἠγησάμην.</p>	

	ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φληνάφα.	1475
Στρεψιάδης	οἴμοι παρανοίας· ὡς ἐμαινόμεν ἄρα, ὄτ' ἐξέβαλλον τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτη ἄλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς θύμαινέ μοι μηδέ μ' ἐπιτρίψης, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχία.	1480
	καὶ μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφήν διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅτι σοι δοκεῖ. ὀρθῶς παραινεῖς οὐκ ἔδῶν δικορραφεῖν, ἄλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπιμπράναι τὴν οἰκίαν τῶν ἀδολεσχῶν. δεῦρο δεῦρ', ὦ Ξανθία, κλίμακα λαβὼν ἔξελθε καὶ σμινύην φέρων, κάπειτ' ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ Φροντιστήριον τὸ τέγος κατάσκαπτ', εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην, ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν ἐμοὶ δὲ δᾶδ' ἐνεγκάτω τις ἡμέμενην, κἀγὼ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην ἐμοὶ ποιήσω, κεί σφόδρ' εἶσ' ἀλαζόνες.	1485
		1490
[Θυρωρός]		
	ιοῦ, ιοῦ	
Στρεψιάδης		
	σὸν ἔργον, ὦ δᾶς, ἰέναι πολλὴν φλόγα.	
[Ἄδικος Λόγος]		
	ἄνθρωπε, τί ποεῖς;	
Στρεψιάδης		
	ὅτι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;	1495
[Δίκαιος Λόγος]		
	οἴμοι τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;	
Στρεψιάδης		
	ἐκεῖνος οὐ̄περ θοῖματιον εἰλήφατε.	
[Δίκαιος Λόγος]		
	ἀπολεῖς, ἀπολεῖς.	
Στρεψιάδης		
	τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι, ἦν ἢ σμινύη μοι μὴ προδῶ τὰς ἐλπίδας, ἢ γὰρ πρότερον πῶς ἐκτραχηλισθῶ πεσών.	1500
[Ἄδικος Λόγος]		
	οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεόν, οὐπὶ τοῦ τέγους;	
Στρεψιάδης		
	αἰεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.	

[Ἄδικος Λόγος]

οἴμοι τάλας δείλαιος ἀποπνιγήσομαι.

[Δίκαιος Λόγος]

ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.

1505

Στρεψιάδης

τί γὰρ μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε,
καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὴν ἔδραν;

δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὖνεκα,
μάλιστα δ' εἰδὼς τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.

Κορυφαῖα

ἠγεῖσθ' ἔξω, κεχόρευται γὰρ
μετρίως τό γε τήμερον ἡμῖν.

1510